

Flormar işçisinin kazanımı, işçi sınıfının kazanımı olacaktır!

Sendikalaştıkları için işten çıkartılan işçi sayısının 125'i bulunduğu Flormar'da direniş bir ayını doldurmak üzere. Coşku ve kararlılıkla, her gün büyüyen destek, dayanışma ve kamuoyuyla bugüne geldik. Fabrika önü, Flormar mağazaları artık sınıf dayanışmasının en güzel örneklerine sahne oluyor.

Bu coşkulu ve hareketli atmosfer içerisinde sadece Flormar işçile-

ri için değil, işçi sınıfı adına kazanım elde edebilmek için sınıf mücadelesinin gerçeklerini görebilmek, deneyimlerden dersler çıkartabilmek ve yol haritasını doğru belirleyebilmek gerekiyor. Bu sorumluluk başta Flormar işçilerinin olmak üzere, hepimizin omuzlarındadır. Herkes üzerine düşeni yaptığı koşulda Flormar Direniş'i'nin işçi sınıfı adına bir kazanımla sonuçlanmaması için hiçbir neden yoktur. **s.10**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 23
8 Haziran 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Seçim vaatleri boş, ekonomik kriz gerçek!

**Krizin faturasını kapitalistlere
ödetmenin yolu mücadeleyi
büyütmekten geçer!**

Erken seçim, AKP ve emperyalizm

Emperyalist güç odakları ve büyük burjuvazi için önemli olan şey, çıkarlarının güvenceye alınması, kendilerine hizmet edilmesidir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş!

Büyük direnişin derslerinden bugünü anlamak için de yararlanmalı, işçi sınıfının devrimci geleceğini hazırlama yolunda ışık olarak kullanmalıyız.

İkiyüzlü söylemler, boş vaatler

AKP, bir yandan geçtiğimiz sürece dair "başarı" tablosu çiziyor, öbür yandan ise vaatleri havada uçuyor. "Kadınlarımız" başlığı için de bu geçerli.

BDSP temsilcisi ile 24 Haziran seçimleri üzerine... "Gerçek çözüm ve kurtuluş için devrimci sınıf mücadelesi!"

s.12

Seçim vaatleri boş, ekonomik kriz gerçek!

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmenin yolu mücadeleyi büyütmekten geçer!

Kapitalizmde sorunları çözmeyin, talepleri kazanmanın kolay yolu yoktur. Bu hedeflere ancak ve ancak grevlerde, direnişlerde, sokak eylemlerinde belirgin bir hal alan sınıf mücadelesiyile ulaşılabilir. Bu mücadelenin ateşinde sınıyan işçi sınıfı ve emekçiler devrimci partileri etrafında birleştiğinde meclise gerçek temsilcilerini gönderebilir, parlamentoyu da sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya kurma mücadelesinin kürsüsüne çevirebilirler.

Düzen partileri, burjuvazinin siyasal alandaki temsilcileridir. Her zaman temsil ettikleri sınıflara, yani sömürücü mülk sahiplerine hizmet ederler. Bu misyon, düzen partilerinin kuruluş sebebidir. Hal böyleyken bu partiler seçim süreçlerinde halkın dertleri için “ağıt yakma” yarışına girerler. Artık bütün “iyi yürekli” kapitalistler ile onların siyasal temsilcileri birer “yaman halkçı”dır. Elbette seçimler bitene kadar...

“Geçici halkçı”lığın önemli bir sebebi var; zengin kapitalistler bir azınlıktır, oysa mecliste siyasal bir güç olabilmek için milyonların oyuna ihtiyaç var. Ağıt yakmanın da halkçılığın da sırrı burada yatar. Ezdikleri, sömürdükleri, sefalet mahkum ettikleri, hak aradığında üstüne polisi saldırttıkları emekçilerin oylarını talep ederler. Bütün düzen partileri aynı sorunla karşı karşıya buldukları için vaatler yarışa başlar. Bunun yanı sıra din istismarı, inanç sömürsü doruğa çıkar, “yerli/millî” safsataları alır başını gider...

Seçimler geride kalıp hükümetler kurulunca riyakarlık gösterileri yeni bir seçime kadar rafa kaldırılır. Artık icraat zamanıdır. Sıra emekçilerin sırtında boza pişirmeye gelmiştir. Bir dahaki seçime kadar işsizlik, yoksulluk, sefillik tavan yapmalı ki, yeniden üç kuruşluk vaatlerle oy avcılığı yapılabilirsin...

***

İşçi ve emekçiler üzerine bir kabus gibi çöken AKP rejiminin 16 yıllık icraatlarının yarattığı yıkım o kadar derinleşti ki, iki ittifakta birleşen düzen partileri vaatler konusunda kıran kırana bir yarışa giriştiler. Yıkımların bu kadar derinleşmesinin birinci dereceden sorumlusu olan Erdoğan AKP’si, vaatlerde diğerlerini solluyor. Pişkinlikte sınır tanımayan bu din istismarcıları, utanıp sıkılmadan “hele 24 Haziran bir geçsin görün neler yapacağız” türünden laflar edebiliyorlar.

Saray çetesinin reislerinin bu tür vaatleri ortalığı cınlattırken enflasyon rekor kırıyor, doları 30 kuruş indirebilmek için

faizler 3 puan arttırılıyor, işsizlik, sefillik kol geziyor. Bütçe açığı artıyor, dış borç ödenemiyor, ekonomik kriz kapıya dayanmış, emekçilerin boynunu sıkamak için hazırlanan IMF reçeteleri gündemde. Yani 16 yıllık yıkımı da aratacak bir dönem başlamak üzere...

***

AKP bu yıkımları gerçekleştirirken kayda değer bir itiraz yükseltmeyen muhalefet partileri, şimdi devasa boyutlara ulaşan sorunları çözüme vaadiyle oy talep ediyorlar. Ne faşist tek adam rejiminin kurulmasına karşı çıktılar ne vahşi neo-liberal saldırılara itiraz ettiler ne din istismarını önlemeye çalıştılar ne yağma ve talana dur demek için kıllarını kıpırdattılar. Görünen o ki, bu muhalefetin AKP iktidarının icraatlarıyla ciddi bir sorunu yoktu. Ne de olsa onların temsil ettiği kapitalistler de sömürü ve yağmadan payını alıyordu.

Kapitalist sistem gerçekliğini göz ardı eden düzen muhalefeti, kapıya dayanan ekonomik krizin sorunları daha da ağırlaştıracağı gerçeğini yok sayarak vaat listeleri yayınlıyor. Oysa kapıya dayanan krizin faturasının ödenmesi zorunludur. Vaatlerin yerine getirilebilmesi için, bu faturanın patronlar ve devlet tarafından ödenmesi gerekiyor. Oysa böyle bir şey kapitalizmin mantığına aykırıdır. Her krizde milyonları sokağa atan, ücretleri düşüren, sosyal harcamaları kısan, temel tüketim maddelerinin fiyatlarını arttıran, hak arayanların üstüne polisi saldırtan bir düzen gerçeği var.

Kapitalizmin yapısal sorunlarından kaynaklanan, ancak saray çetesinin icraatlarıyla doruğa çıkan ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar çözümü zor bir yumak haline gelmiştir. Bu düzen var oldukça, hükümetler değişse de, fatura emekçilerin sırtına yıkılacaktır. Elbette bu bir kader değil! Bu döngüyü tersine çevirmenin bir yolu var; o da işçi sınıfı ve emekçilerin grevlerle, direnişlerle, sokak eylemleriyle faturayı ödemeyi reddet-

meleridir!

***

Düzen partilerinin seçim vaatlerinin çoğunun sahte olduğu deneyimlerle sabittir. Ancak bu vaatler kazara gerçekleştirilse bile ne işçilerin, ne emekçilerin, ne emeklilerin, ne köylülerin, ne gençlerin, ne kadınların sorunları çözülebilir. Zira kapitalist sistem bu sorunları her gün yeniden ama daha da ağırlaştırarak üretiyor. Dolayısıyla söz konusu sorunların gerçek çözümünü istemek için sömürüyü, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti, din istismarını, şovenizmi, cinsiyetçiliği kısacası yağma ve talan düzenini her yönüyle reddetmek şarttır. Bu ise düzen partileri veya reformistlerin değil, ancak devrimci partilerin hedefi olabilir.

***

Seçim vaatlerini yarıştıranlar, düzen gerçeğinin üstünü örtme çabasındalar. Bunun için seçim sandıklarını tüm sorunları çözebilecek “sihirli kutu” diye yutturma derdindeler. Oysa bu ülkede 70 yıldan beri çok partili seçimler için sandıklar kuruluyor. Bu süreç, sandıkların iddia edildiği gibi bir hikmetinin olmadığını döne döne kanıtlamıştır. Gerçek şu ki, işçilerin, kent ve kır emekçilerinin, kadınların, gençliğin, kısacası toplumun ezilen tüm kesimlerinin sorunlarını ne düzen partileri ne vaatlerde sınır tanımayan reformistlerin boş programları çözebilir.

Kapitalizmde sorunları çözmeyin, talepleri kazanmanın kolay yolu yoktur. Bu hedeflere ancak ve ancak grevlerde, direnişlerde, sokak eylemlerinde belirgin bir hal alan sınıf mücadelesiyile ulaşılabilir. Bu mücadelenin ateşinde sınıyan işçi sınıfı ve emekçiler devrimci partileri etrafında birleştiğinde meclise gerçek temsilcilerini gönderebilir, parlamentoyu da sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya kurma mücadelesinin kürsüsüne çevirebilirler.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/23 * 8 Haziran 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Erken seçim, AKP ve emperyalizm

A. Engin Yılmaz

Kuruluşundan bir yıl sonra, 2002 yılındaki seçimlerle hükümete gelen AKP, o tarihten bugüne kadar yapılan tüm seçim ve referandumları art arda kazanmış, meclis çoğunluğunu elde etmiş ve 16 yıl boyunca tek başına hükümette kalmayı başarmış bir parti olarak, Türkiye siyasal yaşamında bir ilke imza atmış oldu. Tam da bu sayede ülkeyi istediği gibi yönetme ve şekillendirme gücü ve olanağını bularak, arzuladığı rejim değişikliğinde büyük mesafeler kat etti.

İktidarı boyunca başta din olmak üzere her türlü gerici kültürü ilkel bir milliyetçilik ve kudurgan bir şovenizmle birlikte kullanmayı başaran AKP, işçi ve emekçi kitleleri ideolojik bakımdan sersemletip esir aldı. Yanı sıra aynı kitleler için bunalıcı ve isyan ettirici bir terör, sömürü ve kölelik düzenini de adım adım güçlendirerek, Türkiye'yi sadece işbirlikçi büyük burjuvazi için değil, aynı zamanda emperyalistler için de adeta bir sömürü ve yağma cenneti haline getirdi. Bu sayede de onların her türlü desteğini alarak keyfi ve kuralsız bir tek adam rejimini zaman içinde egemen kıldı. 1960'lı yıllardan itibaren akıl hocalığını emperyalistlerin yaptığı bilinçli bir politikayla dinin ve dinsel gericiliğin sosyal uyanışa ve devrimci siyasal mücadeleye karşı etkin bir silah olarak kullanılması, AKP'nin yükselişinin toplumsal zemini oldu. ABD ve batılı emperyalist odakların tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından dinsel gericiliğin önü tümüyle açılarak, "Türk-İslam sentezi" devletin resmi ideolojisi haline getirildi. '90'lı yıllardan itibaren ise aynı politika yine aynı emperyalist merkezlerden planlanarak, bu kez "ılımlı İslam" projesi biçiminde topluma dayatıldı. AKP şahsında ifadesini bulan ve gücünün doruğunda bulunan dinci-faşist iktidar, söz konusu tarihsel, toplumsal, siyasal ve kültürel süreçlerin toplam bir ürünü oldu.

Bir emperyalist proje olarak hükümet olduğu günden itibaren emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye kusursuz olarak hizmet etmiş, Türkiye'yi bu aynı güçler için sınırsız bir sömürü ve yağma alanına çevirmiş AKP, onların her türlü desteğini de almış oldu. Dolayısıyla da dinsel gericilik odaklarının yanı sıra milliyetçi ve faşist hareketleri de kendi iktidar gücü ekseninde bir araya getiren Erdoğan, bugünün Türkiye'sinde dinci faşist

bir tek adam diktatörlüğü kurmayı başarmış bulunuyor. Bu sayede dümenine oturduğu sermaye iktidarının ve tüm kurumlarıyla ele geçirdiği devletin her türlü imkanını kullanarak ve her şeye rağmen halen de önemli bir seçmen desteğine de dayanarak, köklü bir rejim değişikliğine gitmeyi arzuluyor. O, bugünkü devlet düzenini, onun ilkelerini ve yapısını tümüyle yeniden düzenlemek ve vesile doğdukça sıkça kullandığı kendi ifadesiyle, "devleti sıfırdan kurmak" gibi bir hedefin peşindedir. Bu, uzun sürece yayılan sayısız girişim ve adımların ardından artık içi önemli ölçüde boşaltılmış bulunan, temel kurumları işlevsiz hale getirilen ve gelinen yerde artık eskimiş kabul edilen cumhuriyet rejiminin tasfiyesi anlamına gelmektedir.

Fakat dinci faşist Erdoğan AKP'sinin işi sanıldığı kadar kolay değildir. Her şeyden önce bizzat kendi 16 yıllık iktidarı süresince, izlediği ve gerçekleştirdiği politika ve icraatların dolaysız bir sonucu olarak, günümüz Türkiye'si iç ve dış politikada, ekonomik, kültürel ve siyasal yaşam alanlarında, özetle bütün cephelerde batağa saplanmış bulunmaktadır. AKP'nin ülkeyi bu bataktan çıkaracak politika ve programı kalmamıştır. 16 yıldır iktidarda olan kendisi değilmiş gibi vaatlerde bulunan seçim manifestosu, bunun kanıtları arasındadır. Bugüne kadar tepe tepe kullandığı "ılımlı İslam" silahı da artık eski işlevini görmemektedir. Yanı sıra meşrui-

yetini ve seçmen desteğini de önemli ölçüde yitirmiş ve toplum üzerindeki kontrolünü ancak çıplak bir zor ve ölçsüz bir terör uygulayarak koruyabilen AKP ve şefi, gelinen aşamada emperyalist efen-dileri tarafından olduğu gibi TÜSİAD'la temsil edilen büyük sermaye nezdinde de rahatsızlık ve huzursuzluk kaynağı haline gelmiş bulunmakta ve onlar tarafından hoşnutsuzlukla karşılanmaktadır.

AKP şefinin, sermaye sınıfının temsilcileri önünde, "... OHAL'i biz iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz. ... şimdi grev tehdidi olan yere biz OHAL'den istifade ederek anında müdahale ediyoruz. Çünkü iş dünyamızı sarsamazsınız. Bunun için kullanıyoruz biz OHAL'i" diyerek, OHAL aracılığıyla grev hakkını nasıl gasp ettiğiyle övünme arzıslığı göstermesi bundandır. Tüm "anti emperyalist ve anti siyonist" palavralarına rağmen aynı arsızca yaltaklanmaları, ABD ve batılı emperyalistler önünde de yaptığı bilinmektedir.

Tüm bunların yanı sıra ve krizin de giderek ağırlaştığı ve Türk lirasının pula döndüğü koşullarda, "Dinci-faşist iktidar böylece, bir yandan daha fazla yıpranmadan mümkünse seçmen desteği ile güç tazelenmeyi, öte yandan ise krizin ekonomik-mali cephesinin gerektirdiği faturayı yeni bir sosyal yıkım programıyla bir an önce emekçilere ödettilerim olanağı elde etmeyi amaçlamaktadır." (24 Haziran seçimleri üzerine... 8 Mayıs

2018, www.tkip.org)

AKP, özellikle de son birkaç yıldır büyük bir korkunun yanı sıra sınırsız ve ölçsüz bir keyfiyet ve görülmemiş bir zorbalıkla bir terör rejimini egemen kılmak ve erken bir seçime gitmek ve mümkünse bunu güvencelemek yoluyla iktidarını ebedileştirme rüyası görmektedir. Ancak Erdoğan ve iktidarı artık sınırlarına dayanmış bulunuyor. Bu rejim artık sürdürülebilir değildir. Çünkü hiçbir sorunu çözme yeteneği olmadığı gibi, sürekli yeni sorunlar üretmektedir.

AKP'NİN ABD VE AB İLE İLİŞKİLERİ

AKP iktidarı, özellikle son birkaç yıldır ABD ve AB ile sorunlu ve gerilimli ilişkiler yaşamaktadır ve bu, bağımsızlık ve anti-emperyalizm olarak pazarlanmaktadır. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Heather Nauert ve Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin, Türkiye'de OHAL altında özgür, adil ve şeffaf bir seçim düzenlenemeyeceğini söylemeleri ve bu konudaki endişelerini dile getirmeleri, yaşanan gerilimin güncel bir yansımasıdır sadece.

Darbe girişiminin ardından ABD'nin sorumlu tutulması, Fethullah Gülen'in iadesi, Zarrab davası, ABD'nin silah da dahil YPG'ye sunduğu bir dizi destek, Türkiye'de tutuklu bulunan ABD'li din adamının durumu, Türkiye'nin Rusya'dan S-400 füze alımı ve Rusya ile ilişkileri, Trump'ın Kudüs kararı, ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı McMaster'ın, "Tür-

kiye ve Katar'ın radikal ideolojilerin yeni sponsorları olduğu" söylemi ve elbette ki AKP iktidarının bölgede boyunu aşan ve ABD'nin çıkarlarıyla çelişen işlere ve ilişkilere girişmesi Türkiye-ABD ilişkilerini geren başlıklardır. AKP şefinin zaman zaman boş kabadayılıkları ve Kudüs kararı vesilesiyle de "Biz de sizi tanımıyoruz. Ey ABD, ey Trump ... Lafa gelince dünyanın en güçlü devleti. Ya senin her yerin güç olsa ne olacak ya", "Ey Trump, senin böyle bir yetkin var mı? Sen 1980 yılında alınan karara neden uymuyorsun? Emlak mı alıp satıyorsun?" gibi çıkışları içi boş kükmeler dışında anlam ifade etmemekte ve bu efenemelerin pratik bir değeri bulunmamaktadır.

Aynı şey, Avrupa ile ilişkilerde yaşanan sorunlar ve karşılıklı tehdit ve restleşmeler için de geçerlidir. Hollanda ile yaşanan krizin ardından Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun, Hollanda Başbakanı Mark Rutte'ye "Sen ne lalesisin bilmiyorum" diye satışması, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Almanya Başbakanı Merkel'i "Nazi uygulamaları yapmakla" eleştirip, "Utanmasalar, yeniden gaz odalarını, toplama kamplarını gündeme getirecekler" demesi vb. gibi çıkışlar iç kamuoyuna yönelik amaç ve hedefler içeren palavralardan ibarettir.

Tüm bunlar, Erdoğan'ın iç politikadaki stratejisinin bir parçasıdır. Fırsat bulduca ABD, AB ve hemen tüm dünyayı Türkiye'yi zayıflatmaya ve bölmeye çalışan düşmanlar olarak ilan etmesi, özellikle de ABD ve batının sürekli Türkiye'ye karşı entrikalar çevirdiği iddiasında bulunması, dahası yaşanan ağır ekonomik krizi bile kendisine yönelik uluslararası bir komplo olarak sunması, Türkiye'yi bu girişimlere karşı sadece kendi şahsında somutlanmış olduğuna inandığı güçlü bir siyasi liderliğin kurtarabileceğini propaganda etmesi ve bu yolla milliyetçi-şoven duyguları kıskırtması, iç politikayla ilgili girişimlerdir ve kendisi için umduğu yarar ve desteği de görmektedir.

İç politikada ilkel milliyetçilik ve şoven kudurmuşluk tırmandırılırken, sahnenin gerisinde ABD, diğer batılı emperyalistler ve uluslararası finans kuruluşlarıyla anlaşmalar imzalanmakta, rüşvetlerle ilişkiler yumuşatılmaya çalışılmaktadır. Erdoğan'ın Almanya şahsında Nazi olarak suçladığı AB'yi, "müreffeh ve istikrar abidesi" olarak ilan etmesi ve ilişkileri onarmaya uygun girişimlerde bulunmasının sonucu olarak, Türkiye-AB ilişkilerinde zorlu bir dönemi geride bırakmış olmayı umduklarını belirterek, AB'ye "Gelin, güçlü, müreffeh ve istikrar abidesi Avrupa'yı hep birlikte inşa edelim" çağrısında bulunması bundandır. Aynı yaltaklanmaları, "NATO evimizdir", "ABD güvenilir stratejik ortağımızdır, ABD'den vazgeçmeyiz" vb. açıklamalarıyla ABD'ye yapıyor ve böylece ona olan sadakatini ve onun çıkarlarına beççilik yapmaya de-

vam edeceğini ilan etmiş oluyor.

ABD ve AB'nin AKP şahsında Türkiye ile ilişkilerinin karmaşık ve sorunlu olduğu ve bunun da bir dizi boyutu bulunduğu ortada. Bunda AKP ve şefi Erdoğan'ın hırslarının yol açtığı maceraların önemli bir rolü var. Osmanlılık rüyaları eşliğinde bölgesel güç hevesiyle, yayılmacılık hırsıyla hareket eden dinci-faşist iktidar, her defasında boyunun ölçüsünü alarak, emperyalizme biat etmek zorunda kaldı. Zira özellikle de ABD emperyalizmine uşaklık ruhuyla bağlı olan AKP ve Türkiye burjuvazisi, kendi çıkarları ve yayılmacı emelleriyle ABD ve batılı emperyalistlerin çıkarları arasında ezilmekten kurtulamadı. Yeni Osmanlılık iddia ve hırsı, ona her zaman tükürdüğünü yalattı. ABD ve AB hegemonyasını ve çıkarlarını rahatsız edecek arayışlara girdiği her durumda ona sınırları ve haddi gösterildi.

Bugüne kadar emperyalizme paha biçilmez hizmetlerde bulunan ve onlara her durumda biat eden AKP'nin şefi, emperyalistler için artık bir sıkıntı kaynağına dönüşmüş bulunuyor. Bir dizi gösterge onların AKP'den değilse de Erdoğan'dan kurtulmak istediklerini yeteri açıklıkla ortaya koymaktadır. Emperyalist odakların Tayyip iktidarının kendileri için bir sorun kaynağı olmaya başlamasından hareketle bir alternatif arayışı içinde oldukları ve bunu da özellikle AKP içinde aradıkları ama bugüne kadar da bunu başaramadıkları biliniyor. Fakat bu durum, emperyalistleri yeni tercihlere yönelmekten alıkoyacak gibi görünmüyor. AKP'nin diktatör şefi, bu gerçeğin farkında olmaktan hareketle konumunu koruyabilmek için ABD ve batılı emperyalist güç odaklarına her zamankinden daha çok muhtaç durumdadır. Dolayısıyla Erdoğan-AKP iktidarının onların istek ve beklentilerini yanıtlamak, onlara kusursuz hizmette bulunmaya devam etmek dışında bir şans bulunmamaktadır.

Gündemdeki seçimleri kazanması durumunda iktidarını sağlamlaştırmış bir Tayyip Erdoğan'ın, emperyalist güç odaklarının beklentilerini ve çıkarlarını karşılamakta sorun çıkarmaması durumunda emperyalistlerin onunla yeni düzeyde yeni bir ilişki kuracakları muhtemeldir. Tersini durumda ise ondan kurtulmanın yolunu deneyeceklerdir. Zira emperyalist güç odakları ve elbette ki işbirlikçi büyük burjuvazi için sorun hiç de Tayyip AKP'si tarafından ele geçirilen iktidarın niteliği değildir. Emperyalist güç odakları ve büyük burjuvazi için önemli olan şey, bir sınıf egemenliği aracı olan iktidarın, burjuva parlamenter demokrasi ya da faşist olması değil, ama çıkarlarının güvenceye alınması, kendilerine sömürü ve yağma yolunun açılarak hizmet edilmesidir. Elbette ki bunlar yapılırken sınır ve ölçülerin aşılması, boyunu aşan girişimlerde bulunulmamasıdır.

Sınıf devrimcileri sosyalizm alternatifini işçi ve emekçilere taşıyor

24 Haziran seçimi hazırlıkları düzelen cephesinden hummalı hazırlıklarla sürerken, sınıf devrimcileri de seçim gündemi üzerinden de işçi sınıfının bağımsız, devrimci sınıf tutumunu açığa çıkarmak ve sosyalizm alternatifini işçi ve emekçilere taşımak için faaliyetlerini kesintisiz bir şekilde sürdürüyor.

İstanbul Kartal'daki ABB fabrikasında çalışan işçilere Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) seçim bildirisi ulaştırılırken Pendik'te ise Türk Metal'in yetkili olduğu fabrikada çalışan işçilere bildiriler dağıtıldı.

Avıcılarda ise Devrimci Gençlik Birliği "Düzen partilerine oy yok" yazılımalarının yanı sıra direnişteki işçilere destek için "Flormar işçileri kazanacak!" yazılması yaptı.

Kıraç sanayi havzasında da BDSP imzalı "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde", "Haramilerin saltanatını yıkacağız sosyalizmi kuracağız" afişleri ve stickerlar yaygın olarak kullanıldı. "Sömürü ve kölelik düzenine oy yok! Kurtuluş işçi iktidarında!" şiarlı Metal İşçileri Birliği (MİB) stickerları ve "Gücümüz birliğimizden gelir!" şiarlı Petrokimya İşçileri Birliği stickerları da faaliyette kullanıldı.

Avıclar Yeşilkent Amasyalılar Caddesi'nde Kızıl Bayrak gazetesini emekçilere ulaştıran sınıf devrimcileri Salı pazarında da Kızıl Bayrak satışı ve BDSP bildirilerinin dağıtımını yaptı.

BDSP'nin "Ne seçim ne meclis-çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde" ve "Haramilerin saltanatını yıkacağız sosyalizmi kuracağız" şiarlı afişleri Esenyurt meydanın farklı noktalarına ve Eskule etrafına yapıldı. Tabelada ise önlüklerle, ajitasyon konuşmaları eşliğinde Perşembe pazarında bildiri dağıtımını yaptılar. Ayrıca Tabela girişte Kızıl Bayrak satışı yapıldı.

Avıclar ve Mecidiyeköy Metrobüs durağı çıkışlarında da BDSP bildirileri dağıtıldı.

BDSP afişleri Tuzla, Pendik, Kartal'da bulunan merkezi noktalara ve

mahallelere, organize sanayi bölgelerine giden merkezi servis güzergahlarına, İkitelli sanayi bölgesi ve Atatürk Mahallesi'ne asıldı.

Ayrıca Bağcılar sanayi bölgesi, İkitelli Aykosan sanayi sitesi, Halkalı Papaz Köprü çevresine, Sefaköy Çınaryolu, Bağlar Caddesi ve Cennet Mahallesi'ne yaygın olarak sticker yapıldı.

BDSP'nin seçim bildirileri ise Papaz Köprü'de ve Aykosan cami çıkışında işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Öte yandan DEV TEKSTİL Uğur Konfeksiyon işçilerine, MİB ise Paksan işçilerine seçim gündemli bildiriler ile seslendi.

3 Haziran'da Tuzla'da yapılan toplantıyla metal ve hizmet iş kollarında çalışan işçilerle seçim gündemi üzerine tartışmalar yürütüldü. Aynı gün Bursa'da da "Emekçiler seçimlerde ne yapmalı" başlığı ile bir söyleşi gerçekleştirildi.

"Ne seçim ne meclis! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!", "Düzen partilerine oy yok! Düzene karşı devrim!" şiarlı BDSP stickerları Yürüyüş yolu, Orduevi, Halkevi, Vilayet gibi kent merkezlerinin yanı sıra İzmit ve Derince'nin emekçi mahallelerinde de etkin bir şekilde kullanıldı. BDSP bildirileri de kapı kapı dağıtılırken BDSP afişleri ise merkezi noktalara yapıldı.

MİB stickerları metal işçilerinin yoğun olarak kullandığı otobüs ve servis duraklarına asıldı. Petrokimya İşçileri Birliği stickerları da TÜPRAŞ ve lastik fabrikalarının çevresine asıldı.

İzmir'de Nazım Hikmet'in ölümünün yıldönümü dolayısıyla Arif Sağ'ın 2 Haziran'da düzenlediği "Ustaya Saygı" konserinde seçim gündemli bildiri dağıtımını ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi.

BDSP bildirileri Halkkent ve Güneykent'te emekçilere ulaştırılırken, BDSP afişleri de merkezi güzergâhlarda yapıldı. BDSP imzalı stickerlar ise Mersin'in çeşitli yerlerinde yaygın olarak yapıldı.

Her şey seçimleri kazanmak için!

AKP, 16 yıllık iktidarının sallantıda olduğunun bilinciyle 24 Haziran'da oy çoğunluğuna sahip olmak için her şeyi yapıyor. Her seçim döneminde görmeye alıştığımız vaatler yarışında başa koşuyor. AKP'nin açıklanan seçim beyannamesini okuyanların 16 yıldır iktidarda başka bir parti varmış kanısına kapılmaması mümkün değil.

AKP'nin vaatler güzellemesinde toplumun önemli bir kesimini teşkil eden Aleviler de unutulmamış tabii ki. Seçim beyannamesinde Aleviler için 'cemevlerine hukuki statü tanınması' vaadi yer aldı. Daha önce de iktidar tarafından dile getirilen bu vaat, Alevilerin oylarını devşirmek amacıyla tekrar gündeme getirildi. Oysa AKP, cemevlerinin ibadethane olduğu yönündeki yerel mahkeme ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararlarını şimdiye dek tanımadı, bu konuda hiçbir adım atmadı.

Öte yandan, birkaç sene öncesinde Erdoğan'ın "cümbüş evi" dediği yere yasal statü verme vaadinin ise onurlu hiçbir Alevi emekçisinde karşılığı yoktur.

AKP'NİN SEÇİM BEYANNAMESİNDE YALANIN BİNİ BİR PARA!

"Farklı dillerin yanı sıra, farklı inanç ve mezhepler konusunda da cesur adımlar attık" denilen beyannamede Haklar ve Özgürlükler başlığı altındaki vaatler arasında; "yaşı, cinsiyeti, sosyo-ekono-

mik şartları, etnik kimliği, mezhebi ve inancı ne olursa olsun herkesi bağrına basan, onları eşit vatandaşlık ile evrensel ilke ve değerler temelinde demokratik bir ortak yaşam bilincine ulaştırılan bir anlayışı daha güçlü bir şekilde hayata geçirmek" ifadeleri yer aldı.

Oysa ki AKP, sadece Alevi değil Kürt, Roman "açılımları" nı da gündeme getirerek, hep bu sorunları istismar etme hesabıyla davrandı. 16 yıldır yaptıklarından görüldüğü üzere, ezilen halklara ve mezheplere dönük koyu bir asimilasyon ve baskı politikasının uygulayıcısı oldu. Görünen o ki, Erdoğan ve AKP oy avcılığı yolunda ikiyüzlü politikalara devam etmekten geri durmuyor. Yine "demokrasi" havarisi kesilerek yalanlarla emekçileri kandırmayı hesaplıyorlar.

'Alevi Çalıştayları' düzenlemekle övünen AKP Türkiye'sinde, Alevilerin sorunları çözülmek bir yana giderek derinleşerek devam etmiştir. Erdoğan'ın Alevilere yaklaşımını cami-cemevi projesi özetlemektedir. Onların, ihtiyaç duydukları 'demokrasi maskesini' taşımak adına hatırlamak zorunda oldukları Alevilerin sorunlarını çözmek gibi dertleri yoktur. Savundukları Türk-İslam sentezli gerici ideolojileri gereği gibi davranmaktadırlar. Zira AKP seçim manifestosunda "Kürt sorunu" ve "Alevilikle" ilgili ayrı bir başlık açma gereği bile duymadılar. "Cumhur İttifakı'nın" ruhuna uygun olan da budur.

Geçmişten bu yana katliamlara maruz kalan Alevi emekçilerin kapılarına halen çarpı işaretleri konulmakta, bu yolla katliam tehditleri sürekli gündem-

de tutulmaktadır. Bu tutumların önünü açan devletin bizzat kendi de psikolojik saldırı olarak adlandırılabilir tarzda hareket etmektedir. Bilinçli bir tercih olarak Alevi katliamlarıyla ünlü Yavuz Sultan Selim ismi tepkilere rağmen mahallelere ve son olarak 3. köprüye verilmiştir.

AKP'nin Alevilere yönelik politikası resmi ideolojinin inkârcı, mezhepçi politikasının devamıdır. Asimilasyona dayalı bu politika kuşkusuz AKP dönemi ile birlikte daha koyu bir gerici halini almıştır. Onlar için kabul edilebilir olan "devletin Alevisi" olmaktır. Aleviliği Diyanet'in denetimine alarak asimile etmek istemektedirler.

AKP, "Alevi açılımları" ile kendine uygun "kanaat önderi" Aleviler de bulmuştur. Muhatap bulabildikleri de bu düşkün kişilerdir zaten. Bu şekilde Alevi emekçileri devlet politikasına yedeklemenin ve düzen sınırlarına çekmenin hesabındadırlar. Alevilerin diyanette temsil edilmesi ve devletin camilere sağladığı destekten cemevlerinin de yararlandırılması gibi gerici talepler bu kesimlerin çabalarının merkezine oturmakta, Alevi emekçilerin gerçek sorunlarına ve taleplerine yönelik sapırtıcı bir işlev görmektedir.

Oysa Alevi emekçilerin, toplumsal yaşamın her alanında yaşadığı ayrımcı uygulamaların ortadan kaldırılması, din ve devlet işlerinin tam olarak birbirinden ayrılması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın dağıtılması, zorunlu din derslerinin kaldırılması, gerici yuva tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi, Maraş, Çorum ve Sivas katliamlarının hesabının sorulması gibi öncelikli talepleri vardır.

Düzen partilerinin vaatleri "yük", faturası emekçiye!

24 Haziran seçimleriyle birlikte düzen partileri oy toplamak için vaatlerini bir bir sıralıyor. "Büyük müjde" olarak sunulan vaatler, işçi sınıfı ve emekçiler için 'kıvrıntı' düzeyinde kalırken, düzen partileri bu vaatlerin maliyetini ise yine emekçilere fatura etmeye hazırlanıyor. Sermaye partileri böylece, emekçilere kaşıkla verip verdiklerini de kepçeyle geri almanın hesabını yapıyor.

Düzen partilerinin bu yöndeki hedeflerini dışı vuran ise Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek oldu. Gündemdeki ekonomik krizle ilgili emperyalist sermayenin gönlüne su serpmeye görevini üstlenen Şimşek, vaatlerinin yüküne dair de sermaye-

yeye güven vermeye çalıştı.

Sermayenin bu konuda kaygı duymaması gerektiğini belirten Şimşek, vaatlerinin 30 milyar lirayı geçmediğini söyleyerek "Kısa vadede 2018'de, kısmen 2019'da iki önemli gelir kaynağından biz 30 milyar lirayı telafi edebiliriz" dedi.

Bu maliyeti nasıl telafi edecekleri üzerine de konuşan Şimşek, emekçilere kaşıkla verdiklerini kepçe kepçe geri alacaklarının altını çizdi. Kamuyu küçülteceklerini, harcamaları kısacaklarını söyleyen Şimşek, kamu çalışanlarının haklarına yönelik saldırıların sinyalini verdi.

Şimşek'in "maliyetleri telafi" için

yapacaklarına dair esas vurgusu ise "gelir vergisini tabana yaymak" şeklinde oldu. TÜSİAD'ın seçim sonrası "reform" beklentileri arasında da yer alan vergi düzenlemesinin meclis gündeminde olduğunu hatırlattı. Amaçlarının "vergi gelirlerini tabana yayarak artırmaya yönelik" olduğunu söyleyen Şimşek şu ifadeleri kullandı:

"Bizim TBMM'de uzun süredir beklenen Gelir Vergisi Reform Tasarımız var. Bu öneride yeni vergi artışları yok ama mevcut vergilerin tabana yayılması, bazı imtiyaz ve ayrıcalıkların sonlandırılması, bazı alanlarda enflasyondan arındırılmış gelirlerin vergilendirilmesi gibi hususlar yer alıyor.

Rüşvet ve vaatler birbirini kovalıyor...

Kurtuluşumuz mücadeledede!

Seçim sürecinin başlamasıyla birlikte 16 yıldır iktidarda olan AKP, Türkiye için yeni bir "şahlanış dönemi"nden söz ediyor. Ülkenin siyasi bir kriz içinde olduğu, ekonomik anlamda iflasa doğru sürüklendiği bir evrede bu, insanların akıyla alay etmekten, seçimler için içi boş bir propaganda olmaktan öteye geçemiyor. İçi boş sözleri altı boş vaatler izliyor. 16 yıldır yaptıkları, yapacaklarının teminatı olan mevcut gerici iktidar temel hak ve özgürlükler, sosyo-ekonomik sorunlar gibi konular üzerine birtakım vaatlerde bulunuyor.

Her seçim döneminde olduğu gibi, ileriye dönük boş vaatlerin yanı sıra seçim rüşvetlerinin de startı verildi. Devletin tüm olanaklarını elinde bulunduran AKP, oy toplayabilmek için rüşvet dağıtmaya da başladı. Milyonlarca işçi ve emekçiyi bir torba kömür, bir paket makarnaya muhtaç eden sermaye düzeninde din istismarını çok iyi beceren AKP, "biraz sadaka çokça şükür" mantığıyla, açlık sınırının altında yaşamaya mahkum ettiği işçi ve emekçilerden oy topluyor. Bu seçim rüşvetlerinden biri de emeklilere bayramdan önce dağıtacakları 1000 TL'lik ikramiyedir.

Geçtiğimiz yıl dönemin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu, emeklilik yaşıyla ilgili yaptığı bir açıklamada Türkiye'de "çok erken emeklilikle popülist dönemlerin yaşandığını" iddia ederek, "Gelişmiş ülkelerde ortalama emeklilik yaşı 72, bizde daha yeni 52 oldu. Bu ülkeler emeklisine 17 yıl maaş öderken biz 27 yıl maaş ödüyoruz. Bunu yapmak istersek gençlerden alarak devam edebiliriz. Bu sistemi sürdürmeyiz. Genç nüfusun çalışma geleceği için emekli yaşını düzenliyoruz. 65 yaşından önce emeklilik olan tek bir ülke yok. Almanya şu anda 67'yi tartıyor. 2036 yılında kadınlar 58, erkeklerde 60'dan önce emekli olamayacaklar. Biz ortalama 52

olan emekli olma yaşını daha yukarı çıkarmamız gerekiyor. Biz bugün yaşa takılmayı kaldırsak bütçeye 450 milyara mal oluyor" demişti.

Bu açıklamanın ardından emeklilik yaşı 65'e çıkarıldı. Konuşmasında 72 yaşa vurgu yapan Müezzinoğlu, ileride emeklilik yaşının 70-72'ye çıkarılmak istendiğinin de sinyalini verdi aslında. Kamuoyunda mezarda emeklilik olarak nitelenen bu planla, zaten çalışma yaşamı boyunca parça parça öldürülen işçi ve emekçiler için emeklilik de neredeyse imkansız hale getirildi. Bir şekilde emekli olmayı başarabilen emekçileri ise açlık sınırının altındaki ücretler bekliyor. Dolayısıyla düşük emekli maaşlarından ötürü yine

çalışmak zorunda kalan "emekliler" için "emeklilik" tam bir hayale dönüştü. Bunun yanı sıra, primini doldurduktan sonra yaşını beklemek zorunda kalan ve bu süre içinde de yaşamak için çalışmak zorunda kalan emekçilerin de emekli maaşlarının düşürülmesi söz konusu. Bunu emeklilerin çalışarak gençlerin istihdamını engellediği ve bu nedenle önlem olarak uygulandığı gerekçesiyle açıklayan gerici sermaye iktidarı, bu insanların herhangi bir geliri olmadan yıllarca nasıl yaşayacağı sorusuna ise bir yanıt vermiyor.

Sermaye düzeninin ve onun gerici iktidarının soruna bakışı buyken, önümüzdeki bayram öncesi verilecek maksimum 1000 TL'lik ikramiye kirli bir seçim rüşveti olmaktan başka bir anlam taşıyor. İşçi ve emekçilerin hayatları boyunca ürettiği zenginlikler üzerinden sefa sürenler, kendi çıkarları uğruna emekçilere sadaka dağıtmaya kalkıyorlar.

Bu tabloda emekçilere düşen sorumluluk, sahte seçim vaatlerine de kirli seçim rüşvetlerine de itibar etmemek, hakları ve gelecekleri için dışı dışı bir mücadeleye girişmektir.

Ethem'in hesabını işçi sınıfı soracak!

Önce mahkemeyi başka bir ile kaçırarak hukuki sürecin toplum tarafından sahiplenilmesini engellemeye çalıştılar. Davayı sahiplenen destekçilere ve avukata soruşturma açarak Ethem'in katilinden hesap soranları yıldırım istedikler. Katil Ahmet Şahbaz'ı serbest bırakarak ödüllendirdiler. Yerel mahkeme 1 yıl 4 ay "ceza" verirken Yargıtay bu sözde ceza, özde ödülü az bularak Ethem Sarısülük'ü kasten öldüren Ahmet Şahbaz'a 4 yıl 2 ay "ceza" verilmesini istedi. Ayrıca yerel mahkemenin kararı da 10 TL para "ceza"sına çevrildi. Bununla da yetinmeyen mahkeme silahın kamuya ait olmadığını, Şahbaz'ın kendine ait olduğunu ileri sürerek Katil Şahbaz'a silahı iade etti. Ethem'in katledildiği günlerde polislerin silaha sarılmadığını iddia eden mahkeme, tersinden eylemcilerin

"hükümeti devirmek" istediklerini dile getirerek geniş işçi emekçi kitleleri ve özelde Ethem Sarısülük'ü suçladı. Oysa İstanbul ve Ankara'da açılan "hükümeti devirmek" iddialı davalarda beraat kararı alınmıştı. Aksaray 1. Ağır Ceza Mahkemesi katil polisin meşru müdaafa yönlü bir davranışta bulunduğu kararını verdi ve bu kararı PVSK'ya (Polis Vazife ve Sealahiyetleri Kanunu) dayandırdı.

Ethem Sarısülük'ün katilinin "yargılanma" süreci böyle işlerken devlet polislerinin elini güçlendirmek için elinden geleni yaptı. Her geçen gün saldırganlaşan polis ise, nasılsa yargılanmayacaklarını bildikleri için katliamlarına devam ettiler.

Bu düzende sömürü sisteminin bekası için hareket edenler her zaman ödüllendirilmiştir. Napolyon'un polisi Comte R. Roche'in polisler üzerine söy-

lediği ünlü söz durumu özetler niteliktedir: "Fahişeyi ve zina suçlarını affederim... Korkunç bir katilin darağacına çıkartılan failini bile affederim... Hatta ve hatta imparatoruma suikast yaparı bile bağışlarım... Sadece polise karşı geleni affetmem... Çünkü... Polise çevrili namlunun ağzından fırlayan kurşun hedefini bulduğu an... Artık devlet yıkılmaya başlamış demektir... İşte bunu affetmem..."

Burjuvazinin meseleye bakışı işte tam da böyledir. Kendi özel mülkiyetlerinin az da olsa tehdit altında olduğunu hissettiklerinde sermayenin gözü hiçbir şeyi görmemekte, tereddütsüz "vur emri" vermektedir. Düzen yargısı ise katilleri aklamak, onlara arka çıkmak ve sırtını sıvazlamaktan başka bir işe yaramamaktadır. Dolayısıyla katillerden hesap sormak için hukuki süreçlerin peşini bırakmamak anlamlı olsa da, gerçek hesap işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi ile sorulacaktır.

F. DENİZ

Haziran Direnişi'nin 5. yılındayız. Haziran Direnişi işçi ve emekçi kitlelerin öfke patlaması ile AKP iktidarının saldırılarına karşı sokağa akmasıydı. Kimisi yaşam tarzına yapılan müdahaleden, kimisi ise açlıktan, yoksulluktan ve ağır çalışma koşullarından kaynaklı iktidara karşı alanlara çıktı. Direniş karşısında AKP iktidarının korkuları büyüdü. Bu nedenle sokağa çıkan milyonların üzerine azgınca saldırdı.

Haziran Direnişi sırasında birçok genç insanın sokak ortasında katledildiğine tanık olduk. AKP'nin kimyasını altüst eden Haziran Direnişi'nde katliamcı düzen gençlerimizi aramızdan söküldü. Kimisini sokak ortasında döve döve öldürdü, kimisini kurşunlayarak katletti. Direniş sırasında hayatını kaybedenlerden biri de 14 Haziran'da Ankara Güven Park'ta polis tarafından katledilen Ethem Sarısülük'tü. Öldürülüşü kameralar tarafından çekildi. Öldüren polisin kimliği de gayet netti. Peki Ethem katledildikten sonra yargı sürecinde neler yaşandı?

Kapitalist soygun sistemi

24 Haziran seçimleri yaklaşırken topluma gerginlik ve huzursuzluk hakim. Tersinden geniş emekçi yığınların muhalif kesiminde büyük umutlar oluşmuş durumda. OHAL düzeninde seçim çalışmaları adil olmayan koşullarda (Selahattin Demirtaş halen tutuklu, dışarıda düzen muhalefetine standları ve çadırları keyfi baskılara maruz kalıyor, medya tek ses vb.) tüm hızıyla devam ediyor.

Hatırlanacağı üzere 7 Haziran 2015 seçimlerinin sonucunu beğenmeyen T. Erdoğan bu seçimi yok saymış ve başta Kürt halkı olmak üzere tüm toplumsal mücadele dinamiklerine karşı kirli bir savaş başlatmıştı. Yine 16 Nisan Referandumu'nda yapılan hileler halen akıllardadır. Ancak özellikle Tayyip'e yönelik kabaran öfke ve "kendini batırdı ülkeyi de batırıyor, artık yeter bu adam gitsin de ne olursa olsun" bakışı doğrultusunda toplumun yarısından fazlası bütün umutlarını bu seçimlere bağlamış bulunuyor.

Her ne kadar Türkiye'nin temel gündemini seçimler oluştursa da gerginliğin asıl kaynağı yaşanmakta olan ekonomik krizdir. AKP tabanı dahil her kesimin huzursuz olduğu sorun budur. Enflasyonun son 14-15 yılın en yüksek değerlerine ulaştığı bugünlerde, dolar da 4,5 TL'nin altına düşüyor. En son değeri 5 TL'ye kadar yaklaşan dolar, Merkez Bankası'nın gecikmiş müdahalesiyle, yani faizler artırılarak tekrar 4,5 seviyesinde tutulmaya çalışılıyor. Doları endekslili Türkiye ekonomisi, *Financial Times* dergisinde kırılğan ekonomi olarak değerlendirildi. Ayrıca seçimler vesilesi ile seçmenden oy isteyen AKP'nin işinin zor olduğu da vurgulandı aynı değerlendirmede.

Ekonomideki bu belirsizlik doğalında düzen muhalefetine de gündeminde. Türkiye ekonomisinin bu hale gelmesinin tek suçlusunun AKP hükümeti ve politikaları olduğunu söylüyor, iktidara gelirse eğer ne gibi adımlar atacaklarını vaat ediyorlar. Ekonomiyi düzeltmenin kolay olamayacağını itiraf edip, "Merkez Bankası'nı bağımsız hale getireceğiz", "OHAL'i kaldırıp hukuk ve adaleti yeniden sağlayacağız", "dengeli ve istikrarlı bir ülke haline geleceğiz", "fabrikalar kuracağız" gibi vaatlerle çözüm sunuyorlar.

Şüphesiz 16 yıldır hükümette olan dinci-gerici AKP hükümeti birçok politik hata ile ekonomiyi daha da kötüleştirdi.

Ancak temel sorunun kapitalist ekonomik sistem olduğu gerçeği ısrarla gözden kaçırılıyor. Anarşik üretim yapısı ve kâr odaklı olan mevcut sistem döne döne krizler yaratmaktadır. Elbette düzen partilerinden bu temel noktaya vurgu yapmaları beklenemez, zira onlar bu düzenin bekasının enstrümanlarıdır.

Türkiye son olarak 1994, 2001, 2008 yılında bu tabloyu yaşadı, şimdi 2018 yılında yeniden ve daha ağır bir şekilde kriz gündemde. Burjuva ekonomistleri bile değerlendirmelerinde "seçimleri kim kazanırsa kazansın Türkiye IMF ile masaya oturmak zorunda kalabilir" diyebiliyorlar. Bütün faturanın işçi ve emekçilerin sırtına yükleneceğini söylemeye ise gerek bile yok.

Türkiye'nin ekonomisi sıcak para ve yabancı sermayeye bağımlıdır. AKP hükümeti son yıllarda dış politikada ardı ardına yaşadığı iflaslar sonucu bütün komşuları ile düşman hale geldi ve OHAL'in arka arkaya 7 kez uzatılması ile çizilen istikrarsız Türkiye tablosu sonucu ne sıcak para akışı ne de yabancı sermaye yatırımı eski seviyesinde. "Türkiye ekonomisi şöyle büyüdü, böyle büyüdü" söylemleri ile bilinç bulanıklığı yaratan gerici iktidarın 16 yıllık döneminde sermayedarların en yüksek oranlarda kâr sağladıkları doğru. Burada büyüyen Türkiye burjuvazisi oldu. AKP hükümeti ülkeyi tam bir rantıye alanına, ucuz işçilik ve esnek çalışma koşulları ile de sömürü cennetine çevirdi. Görünürde büyüme oldu, gerçekte milyonlar yoksullaşırken bir avuç insan görülmemiş düzeyde palazlandı.

Devlet verilerine göre son 7 yılda betona 551 milyar dolar yatırıldı. Hem büyük burjuvaziye hem de kendi yandaş sermayedarlarına yaranmak için kamu

kaynaklarını fütursuzca yağmalayan ve yağmalatan AKP hükümeti, kapitalist sistemin aslında soygun sistemi olduğunu çok açık bir şekilde gözler önüne seriyor. '90'lı yılların Yap-İşlet-Devret (YİD) modelinin devamı ve daha pervasız modeli olan KÖİ (Kamu-Özel İşbirliği) modeli ile Hazine kaynakları yandaş sermayedarlara aktarılıyor. Köprüler, şehir hastaneleri, havalimanları bu model ile yapılıyor. İstanbul'da 3. Havalimanı ihalesini AKP'nin yandaşları Cengiz-Limak-Kolin-Mapa-Kalyon Ortak Girişim Grubu, 25 yıllık kira bedeli olarak 22 milyar 152 milyon avro vererek aldı. 25 yıllık bir sözleşme ile bu şirketlere zarar edecekleri durumunda zararları Hazine kaynaklarından karşılanacağı ve İstanbul'da nüfus artsa dahi önümüzdeki 25 sene boyunca başka bir havalimanı yapılmayacağı taahhüt edildi. Dünya Bankası (DB) yayınladığı bir raporda bu şirketleri dünyada en büyük Hazine garantisi almış şirketler olarak sıraladı.

Türkiye'deki özel sektörün 295 milyar doları bulan borcu var. Holdingler, "borçlarımızı ödeyemiyoruz" diyerek, borç yapılandırması talep ediyorlar. Bununla birlikte kamu bankaları, sermayedarlara verilen kredilerin faizlerini 0.98'e düşürerek risk alıyorlar. Bir emekçiye, işçiye, çiftçiye tanınmayan faiz oranı, patronlara veriliyor. Aynı zamanda kur artışları ve KÖİ'ler sayesinde bu holdingler servet kazanıyorlar. Kur artışları döneminde birçok esnaf iflas ederken, büyükler daha çok büyüyor, küçükler daha çok küçülüyor. Murat Ülker 6,5 milyar dolarlık borcunu yapılandığı günlerde kur artışından dolayı kişisel servetini en fazla arttıran oldu. "Türkiye'nin en eski inşaatçılarından GAMA Holding'in yapılandıracağı borç 1.5 milyar dolar. Bunun 5 aylık maliyeti 1.3 milyar lira arttı. Ancak "bor-

cumu ödeyemiyorum' diyen GAMA'ya KÖİ çerçevesinde şehir hastanesi ihalesi verildi. İzmir Bayraklı Şehir Hastanesi'ni TÜRKERLER Holding ile birlikte inşa ediyor ve 1.3 milyar lirayı bulan yatırım değerine sahip 'hasta garantili' bu işletmeyi 25 yıl boyunca işletecek. aldığı ve alacağı kredilerin garantörü de elbette Hazine." (Bu Faturayı Onlar Ödememez - Bahadır Özgür, Duvar Gazetesi)

Türkiye ekonomisinin büyümesi ya da kapitalist soygun sistemi gerçek anlamını burada buluyor. KÖİ'lerin mucidi olan İngiltere'nin sağlık sistemi çökmüş durumda ve İngiltere bu durumu düzeltmekle uğraşiyor. İsveç, kamu kaynaklarını hızla tüketen KÖİ modelini tamamen yasakladı.

T. Erdoğan ve hempaları, yandaş sermayedarları beslerken bir taraftan da kendileri sermayedar haline geldiler. Erdoğan ve ailesinin Man, Malta vs. adalarında ortaya çıkmış şirketleri biliniyor. Erdoğan, dilinden düşmeyen "milli" sözcüğü ile ne kastettiğini fiiliyatta bizzat kendisi gösterdi.

Dünya ekonomi piyasasına entegre olmak zorunda kalan Türkiye mevcut ekonomik sisteminde, düzen muhalefetine de seçim önerileri bir çözüm oluşturmuyor. Kapitalizmin yapısal bir sorunu olan kriz, bu sistem aşılmadan gerçek bir çözüme kavuşturulamaz. Yunanistan'da iflas eden ekonomi üzerine sosyal demokrasi programı ile iktidarı alan Tsipras, borçları ödemeyeceğiz demişti, AB'ye kafa tutmuştu. Oysa uzun zamandır kemer sıkma politikaları ile borçlar ödeniyor. Tsipras, 2019 ve 2020'de emekli maaşlarında yeni kesintiler ve vergi artışı kararı aldığını açıkladı geçenlerde. Yunanistan işçi ve emekçileri 24 saatlik genel greve giderek bu kararı protesto ettiler. Sadece bu örnek bile kapitalizmin daha yaşanılabilir hale getirilmesini amaçlayan sosyal demokrasinin de gerçek manada çözüm olamayacağını çok net anlatıyor.

Henry Ford, 1922 yılında, "İnsanlar banka ve para sistemini anlasalardı, inanıyorum ki yarın sabahın önce bir devrim olurdu" sözleri ile soyguncu olduklarını boşuna itiraf etmemişti. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler seçim vaatlerine kanmamalı, kapitalizm aşılmadan ekonominin düzelemeyeceğini unutmamalıdır.

Sendikalaşmanın önündeki engeller ya da vahşi kapitalizm

Türkiye’de sermaye ve devleti sendikalaşmanın önüne her türlü engeli koymaya devam ediyor. Bunun son örneği güçlü bir yankı yaratan Flormar fabrikası oldu. Belirtmek gerekir ki Petrol-İş Gebze Şubesi son 3-5 ay içerisinde 4 fabrikada daha aynı akıbetle, yani yetkiye itirazla karşılaştı.

Son yıllarda birçok işletmede hemen hemen aynı senaryo gerçekleşti. Genelde işçiler çoğunluğu sağlayarak kendi sektöründe bulunan bir sendikaya üye oluyorlar. Ardından sözleşme yapmak için Çalışma Bakanlığı’ndan yetki geliyor. Buna karşı işletme yönetimi bir grup öncü işçiyi işten atıp, mahkemeye itiraz başvurusunda bulunuyor. Patron tarafı bu sayede işçilere baskı oluşturmak ve onları sendikadan istifa ettirmek için zaman kazanıyor. Bu zaman diliminde işçilerde var olan enerji ve birlik olma duygusu yılları bulan, yılan hikayesine dönen mahkeme süreçlerinde eriyip gidiyor. 2000’li yılların başından bu yana bunun sayısız örneği yaşanageldi.

Öncü işçileri işten attırmak ve mahkemeye itiraz etmek klişeleşmiş bir davranış durumunda. İtiraz ve mahkeme süreçleri işçiler arasında ciddi bir yılgınlık yaratıyor aynı zamanda. İşçi ve emekçilerde her ne kadar sendikal olma yönünde bir eğilim olsa da güçlü bir sınıf bilinci olmayan işçiler sermaye tarafından konulan engellere çarpıyorlar. Bu yılgınlık, örgütlenmenin başından itibaren atılacak adımlarla ve böylesi bir duruma çok yönlü pratik hazırlık yapılarak aşılabılır. Bu, fabrikanın özgünlüğüne göre farklı biçimler almakla birlikte, patronu cepheden karşısına alacak bir hazırlık olmak zorundadır. Yani “sınıfa karşı sınıf” tutumu, tüm işçilerin tartışma süreçlerinde ve karar mercilerinde yer aldığı bir işleyiş örgütlenme sürecinde kazanmanın anahtarı olacaktır.

Öte yandan, bu süreçleri yaşayan fabrikalarda üretim düşüşünü göze alamayan çok az fabrika dışta tutulursa, genelde sonuç alınmadı. Bir istisna olarak TÜMTİS’te örgütlenen DHL işçileri 450 günden fazla süren direnişin gücü ve esasta diğer ülkelerdeki DHL işçilerinin güçlü desteği ile sendikalaştılar.

Fakat örneğin Aras Kargo’da TÜMTİS Sendikası’nın yetki mahkemesi bir seneyi aşkın süredir devam ediyor. Roma

Plastik’te 3 sene önce Lastik-İş’te örgütlenen işçiler yetki mahkemesinin Yargıtay’a gitmesinin ardından süreci izlemeyi bile bıraktılar. Çünkü diğer fabrikalarda olduğu gibi ya istifa ettirilmişlerdi ya da işten atılmışlardı. 2008 Sinter Metal direnişi güçlü izler bıraktı işçi sınıfının hafızasında. 350 kadar işçiyi Birleşik Metal-İş’te örgütledikleri için bir gecede işten atan Sinter Metal patronu acımasız sınıf düşmanlığının sadece bir temsilcisi idi. İki gün süren işgalin ardından sendika bürokratlarının da zımnı “yardımı”yla süreç içerisinde direniş eridi, bitti. Bir süre sonra Gebze’de benzer bir direniş Çelmer’de yaşandı. Benzer yöntemlerle direnişin eriyip gitmesi, yasal süreçlere endekslenmesi birbirini izledi. Bunlar birkaç örnek sadece. İzmir Luna Sayaş Fabrikası, İstanbul Akkim, Kocaeli Posco, Süttaş, İFF Aroma gibi fabrikalarda da sermayenin acımasız engelleri ile karşılaşıldı. Polisi ve yasaları, artı kanunsuzlukları arkasına almakla yetinmeyen Süttaş patronu işçilerin üzerine tezек döktürmeye kadar vardırıdı düşmanlığını.

Tüm bu acımasızlık ciddi bir talan üzerine kurulmuş kölelik düzeninin sarılmaması içindir. 1’e 10 kazanırken neden 1’e 9 kazanalım diye bakıyorlar kan emiciler. Üstelik şartlar para babaları için bu kadar uygunken... Bakanlarından başbakanına-cumhurbaşkanına kadar bilcümle sermaye yöneticilerinin, Türkiye dışında bulunan her sektörden markayı Türkiye’de fabrika açmaya ikna

etmek için, “Türkiye’de işçiliğin ucuzluktan” bahsedip durmaları boşuna değil. Milliyetçilikle övünüp oy toplayanlar, Türkiye’deki işçileri uluslararası tekellere ucuz satmakla, peşkeş çekmekle övünüyorlar.

Türkiye’de sendikal işçi oranı %5 civarında. Bu veri birçok şeyi görmek açısından yeterli. Sendikal örgütlülük düzeyi miktar olarak oldukça gerilerde. Sendikal bilinç ise buna paralel düzeyde bile değil. Karar mekanizmalarında yer almayan, sendikasını denetlemeyen işçilerin; bir diğer deyimle gelişmeleri izlemekle ve sendikasız işyerlerinden nispeten biraz daha fazla ücret aldığı için geride durması bürokrat bey takımı tarafından tembihlenmiş işçilerin sendikal bilinci ne kadar gelişebilir ki? %5’lik sendikalaşma oranı %10’a çıksa dahi bilinç düzeyi aynı paralellikte gelişmeyecek demektir bu. Hak-İş ve Türk Metal gerçekliği zaten bu konuda apayrı bir sorundur. Patronların, işçileri tercihen yönlendirdiği bu sarı sendikalar kapitalist saltanatı devam ettirmenin, sermayenin işçileri denetlemesinin mekanizmaları olagelmışlerdir.

Uzun yılların deneyimleri, her sendikalaşma döneminde ayları bulan kapı önü direnişleri veya yasal süreçlere indirgenen sendikalaşma girişimleri bize artık daha güçlü hamleler yapılmadığı sürece sonuç alınmadığını göstermektedir. Birçok şeyi göze alarak gizli örgütlenmenin içerisinde yer alan işçiler kısa

süre sonra mücadeleden ve sendikadan soğuma noktasına geliyorsa, artık aynı şeyi yapıp farklı sonuçlar beklemek boşunadır.

Artık daha ötesine geçmeyi zorlamalıyız. Bu çerçevede ilkin, dayanışma eylemleri anlamlıdır ancak dayanışma yapacak işçi bölükleri kendi fabrikasında üretime o ya da bu şekilde dokunmalıdır. İkincisi, kapı önü direnişleri gerekli dayanışmayı görmek için en ileri eylemleri en kolektif şekilde örgütlemelidir, karar mekanizmasını kendisi oluşturmalıdır. Üçüncüsü de üretim o ya da bu şekilde aksamalı, durmalı, yavaşlamalı, bunun için ne gerekiyorsa yapılmalıdır. Üretimi engellemeyerek yürütülen bir direniş, kapı önünde yıllarca devam etse de sonuç alamayacaktır.

Kendi özgünlüğünde her bir direnişe dair birçok şey söylenebilir elbette. Fakat yıllar önce formüle edilmiş “İşgal, grev, direniş!” şiarı tüm sınıf eylemlerinin ortak formülüdür. İşçi ve emekçilere karşı acımasız olan sömürücü sınıfa acımamalı, patronlarla onların anladığı dilden konuşmalıyız. Gerçek çözücü halka olarak, sendikaların karar mekanizmalarında işçiler olacak şekilde güçlü bir örgütlenme kampanyası başlatmalıyız. Birçok fabrikada aynı anda örgütlenmek, aynı anda bir hava yaratmak onca sosyal yıkım saldırısının, zam furçasının, eriyen ücretlerin ardından çok daha mümkün hale gelmiştir.

Geçmiş ve bugünü anlamak, geleceğe güvenle yürümek için yolumuza ışık tutuyor...

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 48. yıldönümündeyiz. Üzerinden yarım asra yakın bir zaman geçmesine rağmen bu büyük direniş değerinden hiçbir şey kaybetmedi. Türkiye'deki sınıf mücadelesinin çok özel bir sahnesi, en ileri başkaldırısı olarak belleklerdeki yerini koruyor.

"15-16 Haziran yalnızca iki işçi kentinde toplu bir üretimi durdurma eylemi değil, toplu ve militan bir sokağa akıştır da. 100 bini aşkın işçinin her türlü yasa ve yasağı çiğneyerek, türlü uyarı ve tehditlere meydan okuyarak, polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, zamanın hükümetine ve parlamentosuna karşı kararlı bir haykırışıdır. 15-16 Haziran Direnişi, sokağa dökülen işçi kitlelerinin bilincinde olup olmamasından bağımsız olarak, sermaye diktatörlüğünün tüm kurumları ile militan bir karşı karşıya geliştirdi." (15-16 Haziran, sol hareket ve işçi hareketi - H. Fırat, www.tkip.org)

15-16 Haziran Direnişi bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek değildir. 1960'lı yıllarda gelişen, serpilen ve militanlaşan işçi hareketinin doruğudur. Saraçhane Mitingi ile boy veren, Kavel greviyle yasakları aşan, Paşabahçe, Zonguldak, Derby, Sungurlar gibi direnişlerle önündeki her türlü barikatı yıkıp geçen işçi hareketinin tüm bu süreç içerisindeki toplam birikiminin sonucu, aynı zamanda onun ileri bir sıçramasıdır.

15-16 Haziran Direnişi, bu birikimi yok etmeye, gürül gürül gelişen işçi hareketinin önünü almaya yönelik sermaye iktidarının hamlesine karşı işçi sınıfının ayağa kalkışıdır.

Bu nedenledir ki bu direnişle işçi hareketi DİSK'i zayıflatılacak bir yasanın çıkmasını önlemek için mücadele ediyor görünse de gerçekte '60'lı yıllar boyunca elde ettiği mevzi ve kazanımları savunuyordu. DİSK de zaten bu büyük mücadelenin ürünü, en ileri mevzilerinden biriydi. Bu mücadele içerisinde Türk-İş yönetimi şahsında işçi hareketinin önüne konulan barikatlar yıkılmış, işçi hareketi ayağına takılan zincirleri kırarak DİSK'i yaratmıştı. İşte burjuvazi 1970'te gündeme aldığı yasal düzenlemeyle işçi hareketine dış göstererek, bu gelişmenin önünü almaya çalışıyordu. İşçi hareketi

de bu saldırı hamlesini böyle görmüş, bunun için de görkemli bir başkaldırışı gerçekleştirmiştir. Türk-İş üyesi işçilerin direnişe geniş bir katılım göstermesi de bunun dolaysız bir sonucudur.

Böylelikle işçi hareketi bu büyük karşı darbeyi iki güne yayılan büyük militan direnişle göğüsleyebilmiştir. Akabinde de büyük direnişin sonrasında gerçekleşen 12 Mart darbesine rağmen akamete uğratılmamış, 1970'li yıllar boyunca sermayeye ve iktidarına kök söktürmeye devam etmiştir. Burjuvazi bu büyük işçi hareketinin önünü ancak 12 Eylül 1980 darbesiyle alabilecektir.

***

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi kendiliğinden bir patlamadır. Siyasal bir önderlikten yoksundur.

İşçi sınıfı hareketi gibi '60'lı yıllar boyunca gelişme gösteren sol hareket içerisinde ortaya çıkan iki ana akım durumundaki TİP ile MDD hareketi işçi hareketine karşı güvensiz ve uzakken, farklı biçimlerde olmakla birlikte, burjuva kurumlara bel bağlamaktaydılar. TİP burjuva parlamentosuyla barışçıl bir geçiş umarken, MDD hareketi ise orduya dayanarak bir askeri darbe peşindeydi. Bundan dolayı devrimci gençlerin harekete verdikleri samimi destek dışında bu iki ana akımın, hareket üzerindeki etkileri gibi harekete destekleri de oldukça zayıf kalmıştır.

Fakat tersinden bu büyük direnişin sol hareket üzerindeki etkileri büyük ve sarsıcı olmuştur. İşçi sınıfı bu büyük eylemiyle kendisine, devrimci enerjisine ve gücüne yönelik soldaki güvensizliğe darbe vururken, öte yandan hem parlamenter hayalleri sarsmış hem de burjuva ordusuna bel bağlayanların düşüncelerinin boş bir hayal olduğunu göstermiştir. Böylelikle burjuva kurumlara yönelik boş inançların yıkılmasına büyük bir katkı sağlarken, burjuva sosyalizmden devrimci bir kopuşun, '71 devrimci kopuşunun yolunu açmıştır.

***

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi kendiliğinden bir patlama olduğu gibi aynı zamanda sendikal alanda da aşığıdan yükselen bir harekettir. DİSK'i savunmak hedefiyle gerçekleşen bir hare-

ket olmakla birlikte, DİSK yönetimi hem hareketin dışında kalmış hem de kısa sürede bu büyük militan hareketin karşısında yer almıştır. Öyle ki dönemin DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker, *"Girişilen bu tahripkar eylemle bir ilgimiz olmadığını İşçileri Bakanına söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca da işçilere de radyoda bir uyarı eylemi yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik"* derken, Genel Başkan Kemal Türkler de radyodan yaptığı konuşmada bu büyük işçi direnişini karalamış, işçiye kurşun sıkarak orduyu göklere çıkarıp anayasaya bağlılığını ilan etmiştir.

"Sendika bürokratlarının ihanetine ve sıkıyönetime rağmen işçiler hemen teslim olmadılar. Türk Demir-Döküm, Sungurlar, Derby, Otosan, Rabak gibi büyük işyerlerinde işi durdurarak ya da yavaşlatarak günlerce direndiler.

"DİSK yöneticilerinin ikinci büyük ihaneti, direniş sonrasında toplu tenzikat sırasında yaşandı. Binlerce işçinin (toplam 6000) işten çıkarılmasına sessiz kaldılar. Dahası, bu militan işçi kuşağının fabrikalardan, dolayısıyla da sendikalarından temizlenmesine memnun bile oldular. '60'lı yılları kapsayan mücadelenin eğittiği, öne çıkardığı bu işçiler, 15-16 Haziran Direnişi'ni de sürüklemiş ve yönetmişlerdi. Direnişin verdiği korkuyla yasal değişiklik konusunda gerileyen burjuvazi, sonradan intikamını bu öncü işçilerden almıştı.

"İşçi hareketinin politik önderlikten, devrimci bir sınıf partisinden yoksunluğu koşullarında, doğal olarak, 15-16 Haziran Direnişi'nin yarattığı elverişli ortamdan işçi hareketinin politik gelişimi ve sendikaların devrimleştirilmesi doğrultusunda yararlanılmadı. Öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçi sahipsiz kalıp heba oldu." (agy)

***

Fakat bu büyük ve sarsıcı direniş sol hareket üzerinde derin izler yarattı. Yukarıda belirttiğimiz gibi burjuva kurumlarına yönelik boş beklentileri darbeledi, burjuva sosyalizmden devrimci bir kopuşun yolunu düzledi. Fakat her şey rağmen devrimci bir konuma sıçrayarak iç bir ayrışmaya uğramakla birlikte, işçi

sınıfına yönelik sol hareket içerisindeki güvensizlik başka düzeylerde farklı biçimler alarak devam etti. Bunun bedelini de 12 Eylül'de ve sonrasında hem işçi hareketi hem de sol hareket ödemeye devam etti.

12 Eylül'ün yıkımının ardından 1987 yılı hem işçi hareketi açısından hem de sol hareket açısından yeni bir başlangıç oldu. 12 Eylül yenilgisinin enkazı üzerinden işçi sınıfı ile sosyalizmi devrimci temellerde birleştirecek bir yenilenme ve yeni bir devrimci çıkışın ilk adımları da bu tarihte atıldı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni de içerecek bir tarihsel muhasebe ve hesaplama temelinde, elbette aradan geçen tüm bu dönemin ortaya çıkardığı devrimci birikime de yaslanarak komünist hareket doğdu. Bu tarihsel olarak '71 devrimci kopuşundan sonra ikinci önemli büyük sıçrama ve kopuştu. Böylelikle hem işçi hareketini hem de devrimci hareketi güçsüz bırakan kopukluğu ortadan kaldırmaya yönelik bilinçli bir devrimci proleter sosyalist hareket doğarken, öte yandan bu ileriye çıkışı başaramayanların gerisin geriye '71 devrimcilerinin geride bıraktıkları burjuva sosyalizmine doğru savrulacağı bir yeni tarihsel dönemin yolu açılmış oldu.

Bunun için bugün 48. yılında 15-16 Haziran'ın ruhunu taşıyan, o büyük ve görkemli işçi direnişini hatırlatan Greif ve Metal Fırtına gibi, işçi hareketinin gücünü ve enerjisini gösteren son dönemin büyük işçi direnişleri, 30 yıl önce işçi sınıfı ile sosyalizmi birleştirmeyi ana görev sayarak ileri atılan komünist hareketle anılırken, bu temel görevi anlamaktan uzak o dönemin devrimci hareketlerinin ise tasfiye olarak büyük ölçüde burjuva sosyalizmine, onun burjuva kurumlarına bel bağlayan o geri çizgisine savrulduklarına tanık oluyoruz.

Bunun için bir kez daha 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni kutlarken, bu büyük direnişin derslerinden sadece geçmişi değil, aynı zamanda bugünü anlamak için de yararlanmalı, işçi sınıfının devrimci geleceğini hazırlama yolunda da hep bir ışık olarak kullanmalıyız.

Flormar işçisinin kazanımı, işçi sınıfının kazanımı olacaktır!

Sendikalaştıkları için işten çıkartılan işçi sayısının 125'i bulunduğu Flormar'da direniş bir ayını doldurmak üzere. Coşku ve kararlılıkla, her gün büyüyen destek, dayanışma ve kamuoyuyla bugüne geldik. Fabrika önü, Flormar mağazaları artık sınıf dayanışmasının en güzel örneklerine sahne oluyor.

Bu coşkulu ve hareketli atmosfer içerisinde sadece Flormar işçileri için değil, işçi sınıfı adına kazanım elde edebilmek için sınıf mücadelesinin gerçeklerini görebilmek, deneyimlerden dersler çıkarabilmek ve yol haritasını doğru belirleyebilmek gerekiyor. Bu sorumluluk başta Flormar işçilerinin olmak üzere, hepimizin omuzlarındadır. Herkes üzerine düşeni yaptığı koşulda Flormar Direnişi'nin işçi sınıfı adına bir kazanımla sonuçlanmaması için hiçbir neden yoktur.

İŞTEN ATMALARA KARŞI FABRİKA ÖNÜNÜ DİRENİŞ ALANINA ÇEVİRMEK TEK BAŞINA YETERLİ DEĞİLDİR

Patronların işçilerin sendikaya üye olduklarını öğrendiğinde işten atma saldırısını devreye soktuğunu hepimiz biliyoruz. Keyfi işten atmalar, patronların elinde işçi sınıfına karşı büyük bir koz olarak kullanılıyor. İşsizlikle, açlıkla boyun eğmeye zorlanıyoruz. Bugüne kadar işten atılan Flormar işçilerinin boyun eğmeyen tavı, fabrika önünü direniş alanına çevirmesi önemliydi ve bu başarılıydı.

Flormar artık direnişin simgesi olmaya, bir direniş odağı olmaya başladı. Direniş başta halen çalışmakta olan Flormar işçileri olmak üzere, bütün işçi-emekçilerde, emek dostlarında moral-motivasyon kaynağı olmaktadır. Fabrika önü direniş işten atma saldırısına karşı verilmesi gereken bir yanıt, olmazsa olmazımızdır. Ancak kazanıma giden yolda tek başına yeterli değildir. Direniş diğer fabrikalara, Gebze merkezi başta olmak üzere kent merkezlerine taşınmalıdır. Buna yönelik ayrıntılı bir plan ve program çıkartılmalıdır.

ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZÜ KULLANMALIYIZ

Öncü işçilerin, sendika üyelerinin çoğunluğunun işten atılmış olması, içeride baskının artması, tazminatsız ve işsizlik maaşı olmadan işten atılma korkusu

borç batağındaki her bir işçi için katmerli baskı koşulları anlamına gelmektedir.

Bu nedenle içerideki örgütlülüğü güçlendirmek, güvenceye almak çok önemlidir. Denebilir ki, öncü işçiler kapı önüne konuldu. Direnişe destek olanlar da işten atılmaya devam ediyor. Evet, doğrudur. Tablo budur. Ancak şu da akıllardan çıkartılmamalıdır ki, içeride güç olmadan kazanım elde etmek zor olacaktır.

Hepimiz bilmekteyiz ki, onların serveti bizden çaldıklarıdır. Flormar'da üretim devam ettikçe bizden çalmaya, emeğimizi sömürmeye ve ayakta kalmaya devam edeceklerdir. Ve en önemlisi de inisiyatifleri ellerinde tutmaya devam edeceklerdir. Bu sayede bugün kaybettiklerini, yarın sırtımızdan elde etmenin hesaplarını yapmaktadırlar. İçeride kalan işçi arkadaşlar tüm bunların bilinciyle üretimi ve satışları tamamen durdurmak için hazırlık yapılmalıdır.

Direnici işçiler "biz dışarıdayız, nasıl üretimi durduracağız? İçerideki arkadaşlarımız da bunu gerçekleştirecek düzeyde değiller" diyorlar. Öncelikle bu bilinç ve örgütlülük düzeyi böylesi süreçlerde hızla kazanılabilir. 2-3 ay öncesindeki kendi durumumuzu düşünelim ve bugünle kıyaslayalım. Bugün toplum gündemine giren bir direniş süreci yaşıyoruz. Bu da hayattaki her şey gibi emek

harcayarak gerçekleşti. Bizler de emek harcamalı, kazanmak için içeriye örgütlememiz gerektiğini bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız.

BİLİNÇLİ, KARARLI, İNİSİYATİFLİ KOMİTELER ŞART

Bugün üretim düşmüştür, gerçekleştirilen boykotlar ve eylemlerle satışlar da azalmıştır. Ancak Flormar patronu elindeki stoklar ve sermaye birikimi ile daha az kâr ederek hatta zarar etmek pahasına örgütlülüğün karşısına dikilmeye devam edecektir. "Akmasa da damlıyor; yeter ki, işçi sınıfı örgütlü bir güç haline gelsin" diyecektir. Dışarıda direniş ateşini harladığımız kadar içeride de inisiyatif ele geçirmek gerekmektedir. "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!" sloganı asgari düzeyde de olsa öncelikle fabrikalarımızda hayat bulmalıdır.

Bilinçli, kararlı ve inisiyatifli bir güç haline gelmiş komiteler için dört bir koldan seferber olmalıyız. Her birimizin özne olduğu, söz hakkının olduğu, karar mekanizmalarında yer aldığı bir işleyiş olmazsa olmazımızdır. Biz sendikamıza, öncü işçi arkadaşlarımıza güveniyoruz, denebilir. Elbette güvenmeliyiz. Ancak bütün sorumluluğu birkaç kişinin üzerine yıkmamalıyız. Sorumluluğu da paylaşmalıyız. Ayrıca hepimiz bilmekteyiz ki, karar

alma süreçlerinde yer aldığımız, kararların uygulanmasına katıldığımız, parçası olduğumuz bir direnişle kazanım elde edebiliriz.

İç-dış kutuplaşması kabul edilemezdir. Öne çıkan işçi arkadaşlar diğer işçileri de öne çıkartmak için çaba sarf etmelidir. Öne çıkışlarını, gerideki veya aynı kararlılığı gösterememiş olan işçilere yönelik düşmanlaşmaya çevirmemelidir. Kazanmak istiyorsak, birliğimizin gücüne güvenmeliyiz. İçeride ve dışarıda birliğimizi güçlendirmesek hepimiz kaybederiz.

Patronlar bugüne kadar örgütsüzlüğümüzden veya örgütlülüğümüzün zayıflığından yararlandılar. Bundan sonra buna izin vermemek elimizdedir. Sonuç alamayacağımıza, kazanamayacağımıza, patronun güçlü olduğuna dair söylemlerle bizleri zayıflatmaya çalışanlara karşı da amansız olmalıyız. İçimize sızmış patron yanlısı hainlere dikkat edilmeli, gerektiğinde cezaları kesilmelidir. Gereken ders zamanında verilmezse zayıflatıcı etkisi ağır olacaktır.

HERKES TAŞIN ALTINA ELİNİ KOYACAK

Sürecin başarısı için inisiyatif alabilecek bir komite oluşturulmalı, herkesin öznesi olduğu bir direniş yaratılmalıdır. Birbirimize güvenmeliyiz ancak hiçbir işçi

arkadaşımız sorumluluktan da kaçmamalıdır.

Petrol-İş Gebze Şubesi'nin şu anda 5 fabrikada örgütlenme süreci devam etmekte ve her birinde farklı düzeylerde mücadeleler sürmektedir. Sınıf mücadelesinde her bir işçinin taşın altına elini koyması kişilerin üzerindeki yükü hafifletmek ve sorumluluğu beraber omuzlamak için çok önemlidir. Flormar işçileri sorumluluk almalıdır. Sendika da bunun önünü açmak için elinden geleni yapmalıdır. Zira bu sendikanın güçlenmesini de sağlayacaktır.

Direnişin her açıdan bir okula dönüşmesi çok önemlidir. İmkanlar dahilinde basın-yayın komisyonu, örgütlenme komisyonu, kadın komisyonu vb. komisyonlar oluşturmamız direnişin kendini üretmesi açısından önemlidir. İşçilerin görüşlerinin yer aldığı bir direniş bülteni hem iç motivasyonu arttıracaktır hem de direnişi büyütmek için bir araç olacaktır.

Kısacası, baştan aşağıya her bir işçi sorumluluk almalı, komite ve komisyonlarda yer almalı, direnişin örgütlü bir parçası olmalıdır.

DİRENİŞ OKULUNDA EĞİTİM

Sınıf kimliğimizi kazanmak, sınıf ve tarih bilincine sahip olmak mücadeleyi güçlendirecektir. Bu nedenle eğitim daha sonraya bırakılmayacak kadar acildir. Direnişi, birtakım ekonomik taleplerin kazanılması ve sendikanın Flormar'a girmesi darlığından çıkartıp işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesi ekseninde ele almadan, sınırlı ekonomik kazanımları da elde etmek zordur. Flormar'a sendika girse bile sendikanın güç olamadığı koşulların karşımıza çıkması işten bile değildir.

İşçi sınıfı kendi tarihinden öğrenmelidir. 8 Martları, 1 Mayısları, 15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfı bugüne eşsiz deneyimler bırakmıştır. Seminerler, okumalar, filmler ve belgesellerle bu deneyimleri öğrenmeli, mücadelemizde bize yol göstermelerini sağlamalıyız. Haklarımızı, hukukumuzu bilmekten emek sömürsünün nasıl gerçekleştiğine, kapitalizmin işleyiş yasalarından toplumlar tarihine kadar birçok konuda kendimizi geliştirmeliyiz. Eğitim sürecini ertelemek, telafisi olmayan sonuçlar yaratacaktır.

HUKUKİ SÜRECE DAİR

Her birimiz açıklıkla görmekteyiz ki, hukuki süreçler çok uzun sürmekte ve patronlar tarafından direnişi kırmak için kullanılmaktadır. Zorunlu arabuluculuk ile patronlar kendi ifadeleriyle büyük bir kazanım elde etmişlerdir. Bizler ne zorunlu arabuluculuğa ne de iş mahkemelerine bel bağlamalıyız. Kendi göbeğimizi

kendimiz kesmeliyiz. Sürecin uzaması patronların işine gelmektedir. İtirazlarla, oyalamalarla süreci uzatmaktan çekinmeyeceklerdir. En iyi avukata da sahip olsak gerçek kazanım mücadeleye elde edilecektir.

Bugün karşımızda hak-hukuk tanımaz bir Flormar vardır. Bu, bu kadar açıkken yetkililerce hiçbir adım atılmayışı herkesin safını belli etmektedir. Yakın zamanda birçok fabrikada yaşayarak gördük ki hükümet ve mahkemeler patronlardan yana tutum almaktadır. Çoğunluğun elde edilmesine rağmen yetkinin çıkmadığı, keyfi işten atmalara karşı mahkemelerin patronları haklı çıkardığı, eyleme geçen işçilere polisin saldırdığı, greve çıkan işçilerin grevlerinin hükümetçe yasaklandığını yaşayarak görüyoruz.

Unutmayalım ki, karşımızda patronların çıkarları doğrultusunda işleyen bir sermaye devleti gerçeği bulunmaktadır. En ufak bir hak kazanımı bile mücadeleyle olmaktadır. İşçi sınıfı örgütlü bir güç olduğunda yasaları değiştirebilecek güce sahiptir. Grev hakkının kazanılmasının fiili grevlerle mümkün olduğunu, meclisten geçen yasaların geri çektirildiğini bilmekteyiz. Bunlardan dersler çıkarmamız gerekmektedir.

DAYANIŞMA EZİLENLERİN İNCELİĞİDİR

Dayanışmayı örgütlenme sorumluluğu da karşımızda durmaktadır. Her gün birçok ziyaret gerçekleşmekte, Flormar mağazalarında eylemler olmaktadır. Direnişin sesi ülkenin, hatta dünyanın dört bir yanına yayılmaktadır. Bu çok anlamlıdır. Ancak bu dayanışmayı büyütmek elimizedir. İmkani olan yerlerde Flormar direnişiyle dayanışma komiteleri kurulması, ortak eylemler örgütlenmesi önemlidir.

Flormar ürünlerini boykot çağrısı büyütülmelidir. Sendikanın da içinde olduğu boykot çağrısı afişler, bildiriler, eylemlerle güçlendirilmelidir.

Hızla fabrika önünde ve kimi merkezlerde gerçekleştirilecek etkinliklerle dayanışmayı büyütmek gerekmektedir. Bu etkinliklerin hazırlıklarına bugünden başlanmalıdır. Afişler, bildiriler, davetiyeler ile yaygın bir kitle çalışması yapılarak direnişin sesini her yere taşımaları, herkesi direnişle dayanışmaya çağırmalıyız.

Satılan davetiyelerden elde edilecek gelir ile direnişçi işçilerin ihtiyaçlarının karşılanması direnişin devamlılığı için maddi kaynak yaratılması bakımından önemlidir. Birçok direniş, direnişteki işçilerin maddi zorlanmaları ile zayıflamıştır. Buna izin vermemek bugünden yapacaklarımıza bağlıdır.

Flormar işçisi kazanacak! İşçi sınıfı kazanacak!

GEBZE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Yanan patronlar olacak

Biz, Balgat'ta çalışan tekstil işçileriyiz. Her işyerinde olduğu gibi bizim işyerimizde de birçok sıkıntı yaşanıyor. Sigortasız çalıştırılma, mola saatlerinde çalıştırılma, düşük ücretler vs...

İşte bu ağır koşullar altında çalıştığımız yetmiyor, bir de patronların küçümsemesine, ustabaşlarının ise patronlardan aldığı güçle aşağılayıcı konuşmalarına maruz kalıyoruz.

'Aile yeri' gibi olan çalıştığımız fabrikada hiçbir işçinin hiçbir konuda söz hakkı yoktur. Patronlardan aldığı talimatla ustabaşı yönlendirir işçileri. Molalarda bile ustabaşına tabisin. Onun istediği kadar konuşursun. Ve çoğunlukla onun istediği şeyleri konuşursun. Arkadaşların ikram amaçlı getirdiği yiyecekler bile hep onun önündedir. 'Kibar Feyzo' filmindeki ağanın köylülerle olan ilişkisi gibidir işyerimizdeki ustabaşı işçi ilişkisi. Tabi asıl sömürücü olan patronların işçilerle ilişkisi de...

Öyle ki, yazları çok sıcak olan atölyeye klima istediğimiz zaman 'zaten cehennem gideceksiniz, alıştırma yapın' ya da atölyeyi temizlerken üzeri kirlenen işçiyi arabasına almayıp 'arabamı kirletme git üstüne poşet geçir' diyecek kadar alçaklaşıyorlar.

Çalıştığımız süre içinde anladık ki, patronlar kendi sınıflarını, hangi safta olduklarını çok iyi biliyorlar. 'Sömürbildiğin kadar sömür' politikasını daha rahat işletebilmek için 'onursuzlaştırıldığin kadar onursuzlaştır' ilkesini uyguluyorlar. Bizi yok sayarak, atölyeden içeri girdiğinde ilk baktıkları şeylerin

makinelere olması işçiye verdikleri 'değeri' yeterince gözler önüne sermiyor mu?

Onlar kendi makinelerini (üretimi yapan biz olduğumuz halde) bizden daha değerli görüyorlar. Bizim iş gücümüzü sömürerek servetlerine servet katan bu asalaklar bizi kendilerinin karşısında değersizleştirerek insanlık bilincimizi köreltmeye çalışıyorlar. Bizden ne düşünmemizi istiyorlar, ne sorgulamamızı. Bu sayede üstümüzden servet kazanmaya devam edebileceklerinin farkındalar. Onun için diyoruz ki, patronlar kendi sınıflarının bilincindedir. 'OHAL sayesinde grevler yasaklandı' diyen sermaye bekçileri de buldukları yerin farkında. En ufak bir hak talebinde bile polisyle, özel hareketçisiyle üzerimize azgınca saldıran, grev yapan işçileri 'vatan haini' ilan eden, ihraç edilen kamu emekçilerini direndikleri için hapse attıran sermaye devletinin ta kendisi değil midir?

Asıl sınıfının farkında olması gereken biz işçileriz. Sınıfımızın farkına varmalıyız, onurumuza ve ekmeğimize sahip çıkmak için. Sınıfımızın farkına varmalıyız, çünkü bu düzeni değiştirecek olan yegane güç biziz. Sefalet ücretlerine, güvencesiz, geleceksiz çalıştırılmaya, onursuzlaştırma politikalarına karşı mücadele fitilini ateşleyecek olan da biziz. Mücadelenin ateşi ile yanıp, yok olacak olan ise patronlar ve sermaye devletidir.

ANKARA'DAN TEKSTİL İŞÇİLERİ

BDSP temsilcisi ile 24 Haziran seçimleri üzerine...

“Gerçek çözüm ve kurtuluş içi

- 24 Haziran'da cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimleri yapılacak. Her zaman olduğu gibi seçimler yine işçi ve emekçilerin gündeminde. Bir yanda “Millet” diğer yanda “Cumhur” ittifakı üzerinden bir kutuplaşma oluşmuş durumda. Bu birazcık da sonu iki aday arasındaki “yarış” a sıkışacak cumhurbaşkanlığı seçimlerinden kaynaklanıyor. Bu seçimler işçi ve emekçiler için ne anlam ifade ediyor?

Yeni bir seçim sürecinin içindeyiz. Erken seçime gidilmesi sistemin yaşadığı çok yönlü tıkanma ve krizin bir sonucu olmuştur. AKP iktidarı erken seçimle ömrünü uzatmaya çalışıyor. Bunu sandık üzerinden garantilemek gibi bir hedefi var. 16 yıldır iktidarda olan AKP ve şefi Tayyip Erdoğan sermayenin isteklerini bir bir yerine getirdi. Sermaye çevreleri AKP döneminde servetlerini birkaç katına çıkardılar. İşçiler, emekçiler, ezilen halklar ve toplumun ilerici birikimi içinse bu dönem iktisadi, sosyal, kültürel vb. her açıdan tam bir yıkım dönemi olarak yaşandı, hâlâ da yaşanmaya devam ediyor.

Dünya genelinde derinleşerek büyüyen krizin etkilerini her gün daha fazla hissetmeye başlıyoruz. Ekonomik veriler, sosyal ve kültürel yıkım, emperyalistler arası çıkar çatışmalarının derinleşmesi, ırkçılık başta olmak üzere her türlü gerici akımın egemen güçler tarafından palazlandırılması bu durumun somut göstergesidir. Dünyanın ve ülkemizin içinde bulunduğu sorunlar burjuva zeminde bile seçim sandıkları ile çözülecek sorunlar değildir. Çünkü yaşanan sorunların kaynağı, emperyalist-kapitalist sistemdir ve bu sistem ciddi bir tıkanma ve kriz içindedir. Kapitalizm aşılmadıkça bu sistemin kronik krizleri belli aralıklarla dış vuracak, işçilere, emekçilere ve ezilen halklara daha büyük yıkımlar ve felaket getirecektir.

Bugünün Türkiye'sindeki tablo bu yıkımın her gün derinleştiğini gösteriyor. Bir yanda servet ve sefalet kutuplaşması, diğer yanda halklara ve inançlara dönük derin bir inkar ve imha saldırısı almış başını gidiyor...

Seçim çalışmalarında bu toplumun yaşadığı çeşitli sorunları aşma iddiasıyla çıkan parti ve ittifaklar var. Bunların

yaptığı tek şey işçi ve emekçilerin gerçek çözüm yollarını bulmasını ve mücadeleye çekilmesini engellemektir. Hepsı emperyalistlerle ve yerli işbirlikçileriyle kol kola sömürü düzeninin “bekası” için çalışıyorlar. Asıl görev ve misyonları budur. Üst yapıda yaşanan sorunlara dair ufak tefek farklılıkları olan bu anlayışlar sorunların kaynağına dair bir söz söylemekten özellikle kaçınıyorlar. Kaynağında kapitalizm var. Onların bu gerçekliğe dikkat çekmesini tabi ki bekleyemeyiz.

Tali sorunlar ekseninde işçi ve emekçiler kutuplaştırılıyor. Burjuvazinin farklı kliklerinin temsilcileri toplumun geniş kesimlerini burjuva politikalarına yedeklemek için çalışıyorlar. Bu konuda elde ettikleri her başarı işçi sınıfının kendi karıştını desteklemesi ve sorunlarının büyümesi demektir. “Cumhur” ya da “Millet” ittifakları eksenindeki kutuplaşma aslında bu durumun ifadesidir.

İşçi ve emekçiler, düzen içi bu gerici kutuplaşmanın bir tarafını tercih etmeye itiliyor. Dikkat ederseniz kitleler hep gücün peşinden sürükleniyorlar. Kendi güçlerinin farkında olmadıkları için bunu yapıyorlar. Çeşitli “ilerici” akımlar da kendilerini buna kaptırmış durumdadır. Kitlelerin gücün peşinden sürüklenmesini değiştirme çabası yerine benzer argümanları farklı tonlarda kullanmayı tercih ediyorlar. Sorun da buradan çıkıyor.

Kitlelerin gücün peşinde sürüklenmesi sorununu aşmanın yolu kitlelerin güç haline gelmesidir. Bunu da devrimci bir programa sahip devrimciler yapar. İşçiler, emekçiler ve düzenden hoşnutsuz diğer kesimler ancak bu bakış ve anlayışla hareket edilmesi halinde doğru mücadele hattına kavuşurlar. Halihazırdaki türden gerici ittifakların bir parçası olmaz, sınıfsal ve toplumsal çıkarları için mücadele ederler. Bu ittifakların burjuvazinin sınıf çıkarlarının temsilcisi olduğunu görürler...

-Milletvekili ve cumhurbaşkanlığı seçimlerine yönelik bağımsız devrimci adaylar göstermediniz. Seçimleri boykot mu ediyorsunuz? Eğer boykot etmiyorsanız aday göstermemenizin nedenleri hakkında bilgi verir misiniz?

Milletvekili seçimlerine bağımsız sınıf tutumumuzla katılmak bizim için tercih

edilir bir durumdur. Cumhurbaşkanlığı seçimlerine aday çıkarmayı ise kategorik olarak reddediyoruz. Çünkü cumhurbaşkanlığı seçimiyle sermaye adına bu düzeni yönetecek yürütme organı belirlenecek. Komünistler burjuva düzenin yürütme organlarında yer almayı, buralara aday olmayı ilkesel olarak reddetmelidir.

Seçimlere, seçimlerin yarattığı politik atmosferde işçi ve emekçilere kapitalist sömürü düzeni gerçekliğini anlatmak, bununla da yetinmeyip bu düzeni aşmanın yol ve yöntemlerini göstermek için katılıyoruz. İşçi ve emekçilerin ana gövdesiyle burjuva siyasal akımların etkisinde olduğu, bilinç ve eyleminin geri olduğu dönemlerde devrimci ilke ve mücadele yöntemlerini göstermek için seçim dönemleri önemli imkanlar sunuyor. Biz bütün seçim süreçlerini bu bakışla ele aldık. Komünistlerin temel ilkesel yaklaşımlarını ve çözüm yollarını işçi ve emekçilere taşımak için çaba sarf ettik.

Bu seçim döneminde devrimci sınıf programını temsil edecek adaylar çıkarmadık. Bunun en önemli nedenlerinden biri erken seçimin dar bir zaman dilimine denk gelmesidir. Devrimci ilkelere dayalı programımızı adaylar çıkararak daha etkin değerlendirmenin imkânları zaman darlığından kaynaklı bizim açımızdan sınırlı olduğu için, adaysız bir seçim çalışması yürütmeyi tercih ettik. Adaysız seçim çalışması yürütmenin farklı zorlukları da var, ki biz bunları biliyoruz. Tercihimizi bunları bilerek yaptık.

Dikkat ederseniz adaysız çalışmamızı da adaylarla katıldığımız seçim dönemlerindeki gibi örgütüyoruz. İşçi ve emekçilere seçim bildirmemiz ve çeşitli araçlarla sesleniyoruz. Adaylar üzerinden öne çıkardığımız gerçek çözüm yolu olan devrim ve sosyalizm mücadelesinin temel ilkelerini en geniş kesimlere adaysız taşıyoruz. Fabrikalar başta olmak üzere mahalle ve kent merkezlerinde gücümüz oranında etkin bir seçim çalışması örgütüyoruz. Denebilir ki bu dönem aktif devrimci seçim çalışması yürüten bir tek biziz.

İfade ettiğim üzere adaysız bir seçim çalışması yürütüyoruz. Boykot çalışması yürütüyoruz. Komünistlerin mücadele

tarihinde boykotun yeri ve anlamı açıktır. Boykot demek en genel ifadeyle sınıf ve emekçi kitleleri burjuvaziye karşı aktif bir başkaldırıya çağırarak, düzene karşı kitlelerin devrimci zoru en üst düzeyden ifade etmesini sağlamaktır. Bu da sınıf ve kitle hareketinin az çok devrimci bilinçle donatıldığı, devrimci partisiyle güçlü etkileşim içine girdiği-bütünleştiği ve güçlü eylemli süreçlerin olduğu dönemlerde gerçek anlamını bulur. Bugün böyle bir tablodan söz edemeyiz. Bugünün görevi sınıf ve emekçi kitleleri devrimci bilinç ve eylem anlayışıyla donatmaktır.

Sınıf ve kitle hareketinin geri olduğu dönemlerde boykot demek seçim politikasının olmamasının, pasifizmin ifadesidir. Bizim her zaman seçimlerden devrimci amaçlar doğrultusunda faydalanmak için politikamız oldu. Çünkü devrimci ve iddialı bir hareketiz. Sınıfın devrimci bilincini ve eylemini güçlendirmek gibi bir kaygımız var. Bizim için de önemli bir deneyim olan adaysız seçim çalışmasıyla, düzen güçlerine yedeklenen, parlamentarist hayallere kapılan ya da pasifizme sürüklenen ilerici tabana ve çevrelere devrimci yol ve yöntemleri göstermek açısından da önemli bir iş yaptığımızı düşünüyoruz.

-İşçi ve emekçilerin 24 Haziran seçimlerinde (gerek milletvekili gerekse cumhurbaşkanı seçimlerinde) alması gereken tutum nedir?

Tarihsel deneyimler devrimci hareketlerin burjuva parlamentosunu devrimci amaçlar için kürsü olarak etkin biçimde değerlendirdiğine tanıklık etmektedir. Burjuva parlamentosunu çözüm olarak değil, devrim ve sosyalizmin kürsüsüne dönüştürmüşlerdir. Bizler de seçimlerin ön sürecinde ve milletvekilliğini kazanmamız halinde burayı işçi sınıfının kapitalizmi yıkma mücadelesinin kürsüsüne dönüştürme perspektifiyle hareket ediyoruz. Birileri gibi parlamentoyu kitlelere çözüm yolu olarak sunmuyoruz. Parlamento burjuva bir kurumdur, içinde ve dışında bu kurumun gerçek iç yüzünü kitlelere anlatmak bizim görevimizdir. Devrimci seçim çalışmamızda bu gerçeklik ana eksene oturur. Bu, ilkesiz birlikteliklerle olmaz. Ancak devrimci ilke ve programlara bağlı kalan ve buna

in devrimci sınıf mücadelesi!”

uygun pratikle hareket edenler bunu başarır. İlkesiz ittifaklarla seçimlere girip burayı kürsü olarak kullanacağını iddia edenlerin akıbetini yakın tarihimiz yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Seçimlere adaylarımızla katıldığımız dönemlerde işçi ve emekçilerden, adaylarımız üzerinden ifade ettiğimiz devrimci sınıf programını desteklemelerini, mücadelenin bir parçası olmalarını, bizzat oylarıyla da bunu ifade etmelerini istiyoruz. Adayımızın olmadığı ve devrimci ilke ve mücadele programını temsil eden destekleyeceğimiz başka bir adayın bulunmadığı durumda, işçi ve emekçilerden tutumlarını farklı yöntemlerle ifade etmelerini istiyoruz. Söylediğimiz şudur; sandıklara giderseniz eğer işçi sınıfının ve emekçilerin sömürden kurtuluş mücadelesinin şiarlarını pusulalara yazınız. Sınıf tavrınızı ve tutumlarınızı bu biçimde ifade ediniz. Aday çıkarmadığımız seçim dönemlerinde benzer deneyimlerimiz var. Sandığa giden dostlarımız ve yoldaşlarımız Karl Marx, Lenin gibi devrimci önderlerin resimlerini, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” gibi şiarların yazılı olduğu pusulaları sandıklara attılar. Bu dönemde işçi ve emekçiler ve dostlarımız sandığa giderlerse eğer devrimci sınıf mücadelesinin temel ilkeleri ekseninde mevcut yöntemleri kullanacaklardır, devrimci tutumu ifade eden yeni yaratıcı yol ve yöntemler bulacaklardır...

Cumhurbaşkanlığına gelince, biz bunu baştan reddediyoruz. Bu seçimle burjuvazi adına devleti yönetecek hükümeti kimin seçeceği belirlenecektir. Bunun için devrimci ve komünistlerin işi, burjuvazi adına bu düzenin yürütmesini belirleyecek şu ya da bu kişiyi seçmek ve bu koltuğa aday göstermek olamaz. Biz bu düzeni yönetmeye değil, yıkmaya adayız. Kitlelere de bunun bilincini taşıyoruz. Komünistlerin burjuva yürütme kurulları konusunda da önemli deneyimleri var. Bu kurulların bir parçası olan her hareket ve kişi kısa zamanda derin bir yozlaşma ve çürüme yaşamıştır. Çünkü kendi varlığının inkarı üzerine kurulu bu kurullarda yer almaları kendilerini inkar anlamına gelmektedir.

-BDSP olarak nasıl bir seçim çalışması hayata geçiriyorsunuz?

Aslında az önce nasıl bir seçim çalışması yürüttüğümüzü en genel hatlarıyla ifade etmeye çalıştım. Biz kitlelerde devrimci bilinç ve mücadele anlayışını, pratiğini açığa çıkaran bir seçim çalışması yürütüyoruz. Bütün araç ve yöntemlerimizi buna göre belirliyoruz. Seçimler için çıkardığımız bildiri, bildirge, afiş vb. araçları kullanıyoruz. Özellikle işçi ve emekçilere ulaşmaya, sınıfsal bir taraf olarak mücadeleye çekmeye çalışıyoruz. Şimdiye kadar işçi toplantıları, fabrikalara dönük özel bildiri, sanayi havzalarında işçilere seslenen çeşitli araçlar, kahve konuşmaları, pazar, mahalle ve kent merkezlerinde ajitasyonlu dağıtımlar vb. gibi çalışmaları yaptık.

Seçim çalışmamıza başladığımız ilk günlerden itibaren devletin saldırılarıyla, engelleme çabalarıyla karşı karşıya kaldık. Yoldaşlarımız keyfi olarak gözaltına alındı. Devrim ve sosyalizm çağrısı yapan, adaysız bir çalışma yürütmemiz, saldırıların daha keyfi olması gibi sonuçlar doğuruyor. Biz bu saldırılara da boyun eğmedik, eğmeyeceğiz. İşçi ve emekçileri devrim davasına sahip çıkmaya çağırarak için çalışmalarımızı kesintisiz sürdüreceğiz.

- Gerek iktidar partisi ve ortağı, gerek düzen muhalefeti, gerekse HDP eksenli sol blok seçimler üzerinden bir dizi vaatte bulunuyorlar. Sizce söz konusu vaatler ne anlama geliyor? İşçi ve emekçiler bu vaatler karşısında nasıl bir tutum almalıdır?

Seçim atmosferinde herkes çeşitli vaatlerde bulunuyor. Bu vaatlerin gerçek içeriğini bizler çok iyi biliyoruz. Bu vaatlerin önemli bir kısmının, hatta en önemlilerinin bu düzen zemininde çözümü yok. Vaatlere konu olan sorunlar bu sistemin yapısal sorunlarıdır. Emek-sermaye ilişkisi var oldukça da vaatlere konu sorunlar ağırlaşarak kendini yeniden üretecektir. Sistemin yarattığı yapısal sorunları bu sistemin organlarında yer alarak çözme iddiasında bulunmak kaba bir yalancılıktır, kitleleri kandırmaktır. 16 yıllık AKP dönemi, derinleşmesine katkı sunduğu sorunları çeşitli vaatlere konu ediyor. Diğer siyasi partiler de aynısını yapıyor. Yaşanan sorunların yükünü işçi ve emekçilere yükleyeceklerini de bir bi-

çimde itiraf etmiş oluyorlar aslında.

HDP vaatlerini sol bir görünüme bü-ründürüyor. Düzenden kopmaya az çok eğilimi olan kesimleri düzene bağlama, parlamentarist hayalleri yayma dışında bir şey yapmıyor. Aslolan, sistemin kronikleşmiş ve her geçen gün ağırlaşan sorunlarının devrimci sınıf mücadelesiyle aşılabileceğini en geniş kesimlere anlatmaktır. Gerisi kitleleri uyutmaya hizmet etmektir. Düzen partileri bu iş için varlar, onlar görevlerini yapıyorlar. HDP'nin vaatlerini parlamentarist hayallerle bütünleştirmesi mevcut düzenin “sol”dan eleştirilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor. Çalışmalarının gelip bağlandığı yer düzen içi çözüm oluyor.

İşçi ve emekçiler bu gerçeklerin farkına vardıklarında tercihlerini mücadeleden yana yapacaklardır.

Biz, işçi ve emekçilere düzen partilerinin ve parlamentarist hayaller yayan partilerin iç yüzünü ve sınırlarını göstermeye çalışıyoruz. Acil demokratik taleplerin kazanılmasının bile sınıf eksenli kitle ve işçi mücadelesiyle olacağını anlatıyoruz. Sandıkların bu açıdan hükümsüz olduğunu göstermeye çalışıyoruz. İşçi ve emekçi kitlelerin bilinçli kesimlerinin de düzen partilerinin ve parlamentarist sol çevrelerin yarattığı bu yanılsama karşısında net durması ve sınıf mücadelesini güçlendirecek adımlar atması gerekir. Aksi davranış işçi sınıfının yaşadığı sorunların tümünün çözümünü, bu sorunları yaratan düzene havale etmektir.

-Yoğun bir şekilde ekonomik kriz tartışmaları dönüyor. Bilindiği üzere krizlerin faturası her dönem işçi ve emekçilere çıkarılıyor. Bugün de sermaye devletinin başına gelecek cumhurbaşkanının ya da meclisin işçi sınıfı ve emekçilerin beklentilerine yanıt vermeyeceği açık. Bunu işçi ve emekçilere nasıl anlatıyorsunuz? Seçim sonrası hayata geçirilecek kapsamlı saldırılara karşı nasıl bir hazırlık yapıyorsunuz?

Her geçen gün derinleşen bir kriz var. Kriz etkilerini ekonomide ve toplumsal hayatın her alanında göstermeye başladı. Döviz kurundaki artış, zamlar vb. aldı başını gidiyor. İşçi ve emekçilerin alım gücü her geçen gün azalıyor. Patronlar daha ağır kölelik koşulları dayatıyorlar. Her gün

yeni bir fabrika, daralmaya gideceğiz adı altında işçi ve emekçilere bir dizi saldırıda bulunuyor. Krizin faturası işçi ve emekçilere seçim sonrası daha ağır biçimde dayatılacak. Bunun belirtileri şimdiden var. Düzen partilerinin temsilcileri krizden bahsediyorlar, çözüm olarak “krizin faturasını toplumun geneline mal edeceğiz” diyorlar. Yani yine işçi ve emekçiler fedakârlık yapsın demek oluyor bu. Şimdiye kadar yapılandan farklı bir şey değil. Patronlara teşvik ve kural dışı çalıştırma, sömürme hakkı, işçiye ise kölelik ve kemer sıkma...

Biz bu gerçeklikleri işçi ve emekçilere bütün açıklığıyla ifade ediyoruz. Hangi parti iktidara gelirse gelsin işçi ve emekçilerin sorunları çözülmeyecek diyoruz. Geçmiş dönemlerde hayata geçirilen uygulamaları hatırlatıyoruz. İşçi ve emekçilerin yapması gerekenin bu saldırılara karşı güçlü bir mücadeleye hazırlanmak olduğunu anlatıyoruz. Bunun yolunun da fabrikalarda, havzalarda komiteler kurarak ve sınıfsal çıkarlar ekseninde mücadeleye hazırlanarak olabileceğini anlatıyoruz. Bu konuda seçimlerin çare olmadığını ve mücadeleyi büyütmenin gerekliliğini işleyen bildirimleri fabrikalara dağıtıyoruz, işçi toplantıları yapıyoruz. Bu çabalarımızı hızlandırarak sürdüreceğiz. Ulaşabildiğimiz öncü işçilerde kafa açıklığı yaratarak sınıfı yarının zor mücadelelerine hazırlamaya çalışıyoruz.

-Son olarak işçi ve emekçilere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Son olarak şunun altını bir kere daha çizmek gerekir. Bu düzen zemininde hiçbir sorun gerçek bir çözüme kavuşmaz. Bu düzenin mayasında sömürü, kan ve gözyaşı vardır. İşçiler, emekçiler, ezilen halklar ve inançlar, düzenin çok yönlü saldırılarına maruz kalan diğer toplumsal kesimler gerçek kurtuluş için işçi sınıfının devrimci programı altında birleşmeli ve işçi sınıfı mücadeleye hazırlanmalıdır. Bütün sorunların çözümüne giden yol böyle bir mücadele anlayışı ve hattından geçmektedir. Buradan bütün işçi ve emekçileri, düzenin baskı ve sömürüsüne maruz kalan diğer toplumsal kesimleri bir kere daha gerçek çözüm ve kurtuluş için devrimci sınıf mücadelesine omuz vermeye davet ediyorum.

AKP'nin seçim bildirgesinde kadınlar...

İkiyüzlü söylemler, boş vaatler

Erken seçim kararının ardından burjuva partilerin her biri vaatlerini sıraladı. Seçim beyannamelerine baktığımızda yok yok...

16 yıldır işçi ve emekçileri büyük bir yıkıma sürükleyen AKP iktidarı, bir yandan geçtiğimiz sürece dair "başarı" tablosu çiziyor, öbür yandan ise vaatleri havada uçuyor. "Kadınlarımız" başlığı için de bu geçerli.

Kadın düşmanı politikaların ayyuka çıktığı, kadına çok yönlü baskının ve eşitsizliğin sürdürülüp yasalarla da pekiştirildiği geçtiğimiz süreçte AKP iktidarının çok özel bir rolü var. Yaptıklarımız ve yapacaklarımız olarak ikiye ayrılan beyanname, yaptıklarımız kısmı gerçeklerin ters yüz edilmesini, yapacaklarımız kısmı ise altı boş vaatleri içeriyor.

Beyannamenin "yaptıklarımız" bölümünde; kadınlara hak ettikleri değerin verildiği, kadınlara yönelik reformların en çok AKP iktidarı döneminde yapıldığı, hukuki olarak kadınlara pek çok hakkın tanındığı, siyasette kadınların etkin roller edindiği, kadına yönelik şiddete sıfır tolerans gösterildiği, kadın istihdamını artıracak politikalar izlendiği, kız çocuklarının okullaşma oranının artırıldığı, erken yaşta ve zorla evliliklerinin yarı yarıya düşürüldüğü gibi yalanlar sıralanıyor.

Peki ya gerçekler? Bu ülkedeki emekçi kadınlar, "Ben zaten kadınla erkeğin eşitliğine inanmıyorum" diyen cumhurbaşkanını, "kahkaha atmak iffetsizliktir" diyen başbakan yardımcısını, "Türk kadını evinin süsüdür", "kadınlar için tek kariyer anneliktir" diyen bakanları unutmadı. Ya da kadın cinayetlerinin AKP iktidarı döneminde %1400 oranında artmasını, bir dizi etmenin yanı sıra yasalarda var olan "iyi hal indiriminin" alenen şiddeti kolladığını, 4+4+4 yasasıyla çocukların

atölyelere ya da kız çocuklarının evlere kapatılmasına davetiye çıkartıldığını, çocuk istismarının engellenmesi yasasına bizzat AKP'li milletvekillerinin engel olmasını, hastanelerde küçük kız çocuklarının yasadışı şekilde doğum yapmasını teşhir edenlerin baskı ve sürgün yemesini unutmadı...

Gerçek tablo özetlediklerimizden çok daha ağırken, AKP "yaptıklarımız, yapacaklarımızın teminatıdır" diyor. Bildirgenin bütününe hakim olan, bugüne kadar uyguladığı ekonomik-sosyal politikalar ile baskı ve zorbalığı sürdüreceğini ifade ederken, bunları havada uçan vaatlerle beslemeyi de ihmal etmiyor. Kadınlar da bu politikalarla doğrudan etkilenen olacak olmakla birlikte, kadınlarla ilgili vaatlerin ayrıca hiçbir karşılığı bulunmuyor. Zira, vaatlere bakıldığında, kız çocuklarının okullaşma oranının arttırılacağı, erken yaşta evlilikler ve şiddete karşı tedbirler alınacağı, ŞÖNİM (Şiddeti Ön-

leme ve İşleme Merkezlerinin) kadın konukları ile şiddete uğrayan kadınların mağduriyetlerinin giderileceği, kadın istihdamını arttırmaya dönük politikaların geliştirileceği, çocuk istismarının önlenmesi için risk haritasının tamamlanarak, farkındalık oluşturucu çalışmalar yapılacağı vb. yer alıyor. Sanki, mevcut yasalar kadına yönelik şiddeti korumuyor, sanki belediyelere bağlı kadın sığınmaevleri bizzat AKP döneminde bir bir kapatıldı ve sanki çocuk ve kadın istismarı bizzat diyanet, cemaat vb. eliyle onaylanmıyormuşçasına ikiyüzlü söylemlere başvuru yapıyor.

Tüm bu ifade edilenlerin bile nasıl yapılacağı belli olmadığı, kadınları ilgilendiren sorunlara dair hukuki-sosyal-ekonomik hiçbir tedbirin yer almadığı beyanname için söylenebilecek tek bir şey var: Oy potansiyeli olan milyonlarca emekçinin gözlerini boş vaatlerle boyamaya çalışıyorlar hâlâ ...

BAŞINI EĞME
SESİNİ
YÜKSELT

Bu filmi çok izledik

Artık yeter, hep aynı senaryoyu izlemekten sıkıldık. Mevcut siyasal partilerin seçimler dolayısıyla anlattıkları vaatleri daha önce de çok dinledik. Olan şu, sadece parti isimleri ve liderleri değişiyor. Değişmeyen tek şey ise halkı kandırmaları.

16 senedir bizi yöneten AKP bile sanki senelerdir bu ülkeyi başkası yönetiyormuş gibi arsızca meydanlarda vaatlerde bulunup, oy istiyor. Ben bugüne kadar çok seçim gördüm. Gözlemlediğim kadarıyla sadece seçim zamanı il il dolaşıp halkı kandırırlar, ya da evlerimize kadar gelip şirinlik yaparlar. "Biz sizin yanınızdayız, evinize kadar gelip sorunlarınızı dinliyoruz" derler. Kısacası oy avına çıkarlar. Fakat seçimler bitip koltuklarına yerleştikleri zaman verilen sözlerin hepsi unutulur ve halk her zamanki gibi bir dahaki seçimlere kadar onlar için yoktur. Gerçek olan şey kendi saltanatlarını sürdürülebilmek ve ceplerini doldurmaktır. Artık bizimle işleri bitmiştir. Emekliler ayın sonunu nasıl getiririz diye düşünürler, işçiler patronlar daha da zenginleşsin diye sömürülmeye devam ederler. İş cinayetleri, kadına şiddet ve çocuk istismarı artarak devam eder.

Kısacası, düzen partileri bu sorunları geçmişte de bugün de hep görmezden geldi, görmezden gelmeye devam edecekler. Ama biz diyoruz ki, artık yeter, bozuk düzende sağlam çark olmaz! Sömürünün son bulmasının, gerçek özgürlüğün, eşitliğin ve adaletin sadece sosyalizmle geleceğini biliyoruz. Bunun için de bu kokuşmuş düzenin partilerine oy vermiyoruz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN EMEKÇİ BİR KADIN

İEKK'dan Sefaköy'de Flormar'a boykot eylemi

Flormar'da sendikalaşmaya saldıran patronun işten attığı 100'ü aşkın işçi direnişlerini sürdürürken direnişle dayanışmak için Flormar'a boykot çağrıları da yayılarak devam ediyor.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları da 1 Haziran'da Sefaköy Armani Park AVM'de bulunan Flormar önünde boykot çağrısı

gerçekleştirdi.

Eylemde İşçi Emekçi Kadın Komisyonları imzalı "Flormar ve Yves Rocher'e boykot!", "Flormar'da direniş var!", "Sendika haktır, engellenemez!", "Direnişe destek ol, boykot et!" dövizleri açıldı. Alkışlarla başlayan eylemde 120 Flormar işçisinin sendikalaştıkları için iş-

ten atılmaları teşhir edildi. Direnişlerini sürdüren Flormar işçileri ile dayanışma ve Flormar ürünlerini boykot etme çağrısı yapıldı.

AVM güvenlikleri eylemi engellemeğe çalışsa da boykot çağrısı gerçekleştirildi ve pek çok kişi eyleme alkışlarla destek oldu.

“Onur kırıcı davranışlara maruz kaldım, işten çıkartıldım!”

Kocaeli İzmit'te bulunan Ramada Otel'de üzerine atılan suçlamalarla zorla istifa dilekçesi yazdırılan, ardından işten çıkartılan kadın işçi Ç.K., yaşadığı süreci gazetemize yazdığı mektupla anlattı.

4 ay boyunca Yahyakaptan'da bulunan Ramada Otel'de kat temizlik görevlisi olarak çalıştığını anlatan Ç.K. 8 Mayıs günü işten atılmasını şu ifadelerle anlattı: “Saat 09.30'da İnsan Kaynakları'na çağrıldığım söylendi. İK'dan Hülya Hanım görüştü benimle. Bana direkt söylediği şu oldu: 'Temizlik arabanda bir şişe şarap bulundu ya kendin istifa et ya da bu iş emniyete gider.'

Bana olaya dair bir şey sorulmadı, direkt tehdit ile istifam yazdırıldı. Ben olayın şokunu yaşarken bir de baskı oluşturan aynı zamanda onur kırıcı sözlere maruz kaldığım dakikalar içerisinde istifamı yazdırmış oldular.”

Hırsızlıkla suçlandığını, bunun kendisi için çok büyük bir hakaret olduğunu belirten Ç.K. mektubunu şöyle sürdürdü: “Kendime geldiğimde istifam çoktan yazdırılmıştı, masanın üzerinde duruyordu. Keşke emniyete intikal ettirseylerdi. O zaman onlar kanıtlamak zorunda kalırdı. Benim herhangi bir suçum yok, bu da ortaya daha rahat çıkardı belki böylece.

İşten atılmamdan birkaç gün önce, temizlik yaptığım boşalmış odalardan birinde duruyordu şarap şişesi. Biz böyle eşyalar bulduğumuzda alırız, şefimize teslim ederiz. Ben de aldım, temizlik arabasının raflarından birine koydum. Sonra unutmuşum, kalmış arabada. Aradan kaç gün geçmiş arabaların durduğu yer temizlenirken fark etmişler sanırım. Sonra da olan anlattıklarım.”

“HAKLARIMA SAHİP ÇIKTIĞIM İÇİN İŞTEN ÇIKARILDIM”

“Hiç savunma yapmadan, yeterli in-

celeme yapılmadan bir insanı suçlamak ne kadar kolay. Bir de suçladıkları şey hırsızlık, günlerdir üzerimdeki ağırlığı anlatamam. Bu kadar kolay mı bir insanın onurunu kırmak, yaftalamak?” diyen Ç.K., Ramada Otel yönetiminin bu davranışının planlı olduğunu düşündüğünü ifade ederek sebebini şöyle açıkladı: “İşyerinde bir sorun olduğunda bunu ifade ediyordum, bir haksızlık yaşandığında sinmiyordum. Asıl çıkartılma nedenim bu. Bir neden arıyorlardı, ellerine imkan geçince hemen işten çıkartıldım. Zaten o gün işe gittiğimde iş raporum hazırlanmamıştı. İşten çıkartılacağı önceden karar verilmiş. Dediğim gibi olaya dair beni hiç dinlemediler.”

Bu yapıla karşı şikayette bulunduğunu ve mahkeme sürecini başlatmak için arabulucuya başvurduğunu belirten Ç.K. sözlerini şöyle sürdürdü: “Arabulucu görüşmesinde şirketin avukatı geldi. Bu görüşmede de hırsızlık suçlamasında bulduklarını kabul etmediler. Avukat arabulucuya işten atılma sebebimi bazen yavaş çalışmak ve odaları düzensiz bırakmak diye açıkladı. Burada bir yalana daha maruz kalmış oldum. Ben tek başıma bir günde bazen 30 odaya bakıyor-

dum. Herhangi bir müşteriden şikayet gelmiş mi çalıştığım süre boyunca.”

“RAMADA OTEL'DE MOBBİNG VE BASKILAR SÜREKLİ”

Ramada Otel'in çalışanlarına dönük mobbingi sürekli uygulayan, işçilere dönük iftiralara çok rahat öne süren bir işletme olduğunu söyleyen Ç.K., ağır çalışma koşullarının yanında bir de baskı ve onur kırıcı davranışlara maruz kaldıklarını ifade etti.

Ç.K. sözlerini şöyle sonlandırdı: “Örneğin işten çıkartmayı düşündükleri bir kadın işçiyi de günlerce iftira ve baskı altında bıraktılar. Önce otel çalışanlarından bir erkek ile ilişkisi olduğunu yaydılar, burada ispat edip tutturamayınca gelen müşterilerden numara istiyor, numarasını veriyor diye dedikodu yaydılar. Kadın işçi onuruna dönük bu söylemlerle çalışmaya devam edemeyince işten çıkmak zorunda kaldı.

Bu yaşananların artık üstü örtülü kalsın istemiyorum. Ben Ramada Otel'e karşı mücadelemi ortaya koymaya çalışıyorum. Arabulucuda tamamlanan süreci mahkemeye de taşıyacağım.”

Mayıs ayında 37 kadın öldürüldü

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu açıkladığı raporla Mayıs ayında 37 kadın cinayeti işlendiğini duyurdu. Raporda kadın cinayetleri haberleri basında yer alırken cinsel şiddet ve çocuk istismarı olaylarının çok azının basına yansıdığı vurgulanarak “Buna göre; 2018 yılının mayıs ayında 37 kadın öldürüldü, çocuk istismarı ve cinsel şiddet devam etti” denildi.

FLORMAR'DA DİRENEN İŞÇİ KADINLAR SELAMLANDI

Raporda DiSK'in Mayıs ayı kadın işsizliği verilerine yer verilirken, direnişteki Flormar işçisi kadınlar “İstihdamdaki kadınların konumu ortadayken, çalışma ve sendikal haklarına sahip çıkan Flormar işçisi kadınlara da destekler sürüyor. Kadın Meclisleri direnişi ziyaret ederken, birçok kadın sanatçıdan destek çağrılarını geldi, sosyal medyada #FlormarDeğilDireniş-Güzelleştirir etiketiyle gündem oldu” ifadeleriyle selamlandı.

Devamında dünyadaki kadın eylemleri de sıralandı: “İrlanda'da kadınlar kürtaj yasağına karşı sürdürdükleri direnişi kazandılar. Yapılan referandumda kürtaj yasağına ilişkin yasalar kaldırıldı ve kadınlar kazandı. Şili'de tacize karşı kadınlar meydanlar daydı.”

ÇOCUK İSTİSMARI DA YER ALDI

Kadın cinayetlerinde Mayıs ayında bir önceki aya oranla artış olduğu belirtilen raporda, “Kadın cinayetlerinde bu ay 13 kadının ölümü şüpheli ölüm iken, 12 kadının ölümü tespit edilemedi. Bu ay kadın cinayetlerinde şiddetin boyutu da arttı, canice cinayetler gerçekleşti” denildi. Raporda çocuk istismarına ilişkin şu ifadeler yer aldı: “Çocuk istismarına dair basına yansıyan haberlerden sadece 23 çocuğun bu suça maruz kaldığına ulaşıldı. Ancak gerçek rakamların bundan çok daha fazla olduğunu biliyoruz. Çocukların 12'si tanımadığı kişiler tarafından istismara, kamuya açık alanlarda uğradılar. Antalya'da düştü denilerek hastaneye götürülen 2.5 yaşındaki Suriyeli bebeğe istismar uygulandığı tespit edildi, bebeği hastaneye getirenler gözaltına alındı. Adıyaman'da sokak ortasında 11 yaşındaki çocuk okul servisini beklerken oradaki esnaf İlyas B. tarafından taciz edildi.”

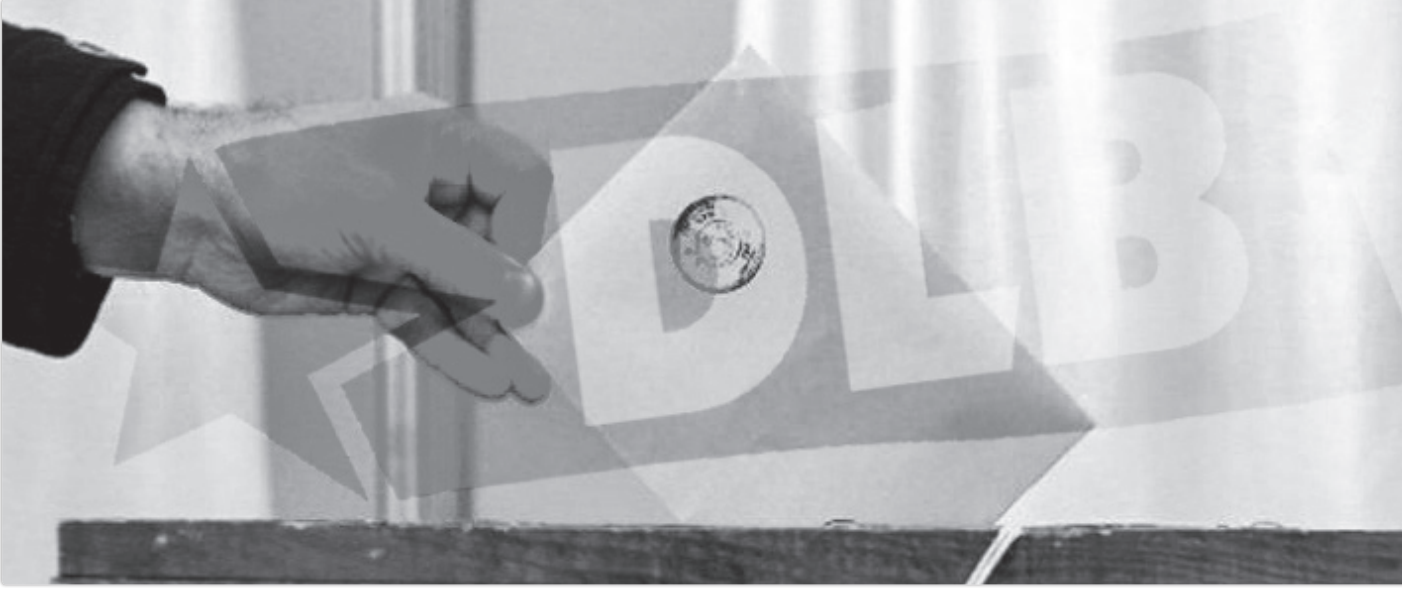
Kanatçı Haydar'da kazanım

4 Mayıs'ta darp edilerek işten atılan Günay Kılıç verdiği mücadelenin sonucunda kazanımla direnişini bitirdi. 2 Haziran'da restoran önünde saat 19.00'da yapılan açıklamada konuşan Kılıç kendisine destek veren herkese teşekkür etti. Kılıç'ın ardından DEDEF adına yapılan

konuşmada Kanatçı Haydar'la yapılan görüşmelerin sonucunda taleplerinin kabul edildiğini, bunun da Kılıç'ın mücadelesiyle gerçekleştiğini ifade etti. Bu kazanımın restoranda çalışan diğer işçiler için de olumlu olduğu vurgulanan konuşmada mücadelenin süreceği be-

lirtildi. Görüşme sonucunda mobbinge son verileceği sözü verildi. Dini ve resmî bayramların fazla mesaiden sayılması, hiçbir işçinin 29 ile kodlanarak işten atılmaması, suç duyurusunun geri çekilmesi, Kılıç'ın haklarının tam olarak verilmesi kararlaştırıldı.

Seçimler ile sunulan sahte vaatler, sınavlar ile yıkılan hayatlar!

Savaş ve saldırganlığın arttığı bir dönemde, baskının, gericiliğin gölgesinde bir "eğitim-öğretim" yılını geride bırakıyoruz. Liseliler, bir yandan düzen partilerinin sahte vaatlerle hazırlandığı baskın seçimin kuşatması altında, diğer yandan milyonlarca liselinin geleceğinin bağlandığı sınavlarla geleceksizliğe itilmekte.

AKP'nin seçim beyannamesinde gençliğe "eğitimde kalite seferberliğinden" bahsediliyor. 16 yıldır eğitimin her kademesini gericileştirilen, ranta ve talana açan AKP "kalite seferberliğinden" bahsediyor. Bir de 16 yıldır yaşanan bütün sorunların kaynağı değilmiş gibi... İktidara geldikleri ilk günden itibaren eğitim sisteminde niteliği değil dinci gericiliği arttırmanın amacı ile hareket ettiler. Bugün eğitimde kalite seferberliğine girmesinin asıl amacının ne olduğu ise apaçık ortadadır: "Dindar ve kindar" bir nesil yetiştirmek.

Düzen partileri gençliğe yönelik say-falarca beyanname çıkarıyor. Cömertçe vaat ediyor, sınavlar ücretsiz, "eğitim kaliteli" olacak, "genç işsiz sayısını azaltacağız" deniliyor. Daha sayamadığımız vaat ve sahtekarlık ile gençliğin umutlarının sandıklara bağlanmasını istiyorlar.

Tüm bu vaatler ile bizlerin gelecek hayallerinin istismar edildiğini biliyoruz. Bir yandan 500 TL burs vereceğiz diyorlar, diğer yandan eğitimin her kademesini, anaokulundan üniversiteye kadar paralı hale getiriyorlar. Üniversite sınav paralarını ücretsiz hale getireceğiz diyorlar. Birkaç gün önce ortaöğretim sınavında olduğu gibi her sınavı şaibeli hale getiriyorlar. Binlerce insanı eleyen, gelecek hayallerini yıkan sınavlara umutları bağ-lıyorlar. Genç işsiz olmayacak diyenler eğitimi sermayeye peşkeş çekip, meslek liselerinden başlayıp üniversiteye kadar

milyonlarca gençten diplomalı-diplomasız işsizler ordusu yaratıyorlar.

"Gençliğimiz geleceğimizdir" diyenler; kendi çıkar ve kirli hesapları söz konusu olduğunda hiçbir kural, kaide tanımadan her şeyi yok ediyorlar. Gençliğe bu kadar vaat sunarken bir günde milyonlarca gencin gireceği sözde gelecek olarak sundukları sınavların tarihini sırf kendi çıkarları için bir anda değiştiriyorlar.

Tüm bunlar gösteriyor ki, bizlerin geleceği ne sunulan sahte seçim vaatleri ile ne de gelecek olarak gösterilen elemeci sınavlar ile kurtulur. Bizlerin geleceği okul okul, sokak sokak öreceğimiz birliklerimizle, mücadelemiz ile kurtulur.

Tüm liseli gençliği sunulan sahte vaatlere kanmamaya, bizlere eleyen sınavlara geleceklerini bağlamamaya çağırıyoruz.

Bu pisliği ancak devrim temizler!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Ankara'da DGB ve DLB'lilere gözaltı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Ankara'da seçim çalışmalarını yürütürken 1 Haziran günü polis saldırısıyla gözaltına alındılar.

Burjuva düzenin seçim oyununu teşhir eden iki DGB ve bir DLB'li işkenceyle gözaltına alındı. Olgunlar'da "Gençlik seçimini yaptı! Düzene karşı devrim!" stencili yapan DGB ve DLB'liler polisin keyfi GBT dayatmasına karşı çıktıkları için polis saldırısına uğrayarak işkenceyle gözaltına

alındılar.

Gözaltına alınan DGB ve DLB'liler Çankaya polis karakoluna götürüldü. Sağlık kontrolünün ardından ise terörle mücadele şubesine sevk edildiler.

DLB ve DGB'liler 4 Haziran günü saat 12.45'te adliyeye getirildiler. Polis, adliye koridorunda oturmaları yönündeki dayatmaya karşı çıkan DLB ve DGB'lilere saldırarak zorla kelepçe takmaya çalıştı.

TEM polisleri getirilen su ve şekeri gö-

zaltındaki DLB ve DGB'lilere vermezken, avukatların savcıyla görüşmesinin ardından, "savcı izin verirse suyun verilebileceği" söylenerek keyfi bir tutum alındı.

DLB ve DGB'liler "TKİP üyeliği" iddiasıyla savcılığa çıkarılırken, bir DGB'li serbest bırakıldı.

Bir DLB'li ve bir DGB'li ise tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkeme adli kontrol şartı ve yurtdışına çıkış yasağı ile gözaltıları serbest bıraktı.

İstanbul DLB piknik gerçekleştirdi

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) "'68'in 50. yılında gerçek tarihimizi öğreniyoruz" şiarıyla piknik gerçekleştirdi.

Piknik öncesinde bir araya gelen liseliler, ilk olarak Dolmabahçe'de Deniz'lerin 6. Filo'yu denize döktükleri eylem üzerine kısa bir gezi yaptı.

'68'İN 50. YILINDA DENİZ OLMAYA!

Yıldız Korusu'nda bir araya gelen liseliler, ilk olarak 68'in 50. yılı üzerine kısa bir tartışma gerçekleştirdiler. Tartışmada '68'de dünyada ve Türkiye'de gençliğin emperyalist işgallere ve baskıya, sömürüye karşı gerçekleştirdikleri militan ve kitlesel eylemlere değinilerek, Türkiye'de de başta Denizler, Mahirler, İbrahimler olmak üzere gençliğin emperyalizme karşı gerçekleştirdikleri eylemlere vurgu yapıldı.

YENİ DÖNEMDE YENİYİ YARATMAK İÇİN MÜCADELEYE!

İkinci gündem olarak yeni dönemde artan baskıya, sömürüye, gericiliğe karşı mücadele etmenin önemi üzerine tartışıldı. Türkiye'de ve dünyada emperyalizmin artık el sürmediği, işgal tamtamlarını çalmadığı tek bir karış toprak bile olmadığı, Irak'tan Suriye'ye yarın da Türkiye'ye uzanacak olan savaş gerçekliğinin ortada olduğu, bugün savaş ve saldırganlığa karşı, gençliğe dayatılan geleceksizliğe karşı, birlikte olmanın artık hiç olmadığı kadar yaşamsal ve acil bir ihtiyaç olduğu vurgulandı.

Son olarak gençliğe dayatılan geleceksizliği, gericiliği kırmanın tek yolunun bugün tüm umutların bağlandığı seçim sandıkları değil mücadele olduğu vurgulandı. Ardından, 8 Haziran'da gerçekleştirilecek "Karneler sizin gelecek bizim" şiarlı karne eylemine çağrı yapıldı.

Tartışmalar bitirildikten sonra sosyal zamanda oyunlar oynandı.

“Gerçekçi ol, imkansızı iste!”

Bu pisliği devrim temizler!

Gerçekçiyiz; bu düzen tacizi, tecavüzü aklıyor ve meşrulaştırıyor. Yapılan araştırmalara göre 2017 yılında Türkiye’de 387 çocuk istismara uğradı.

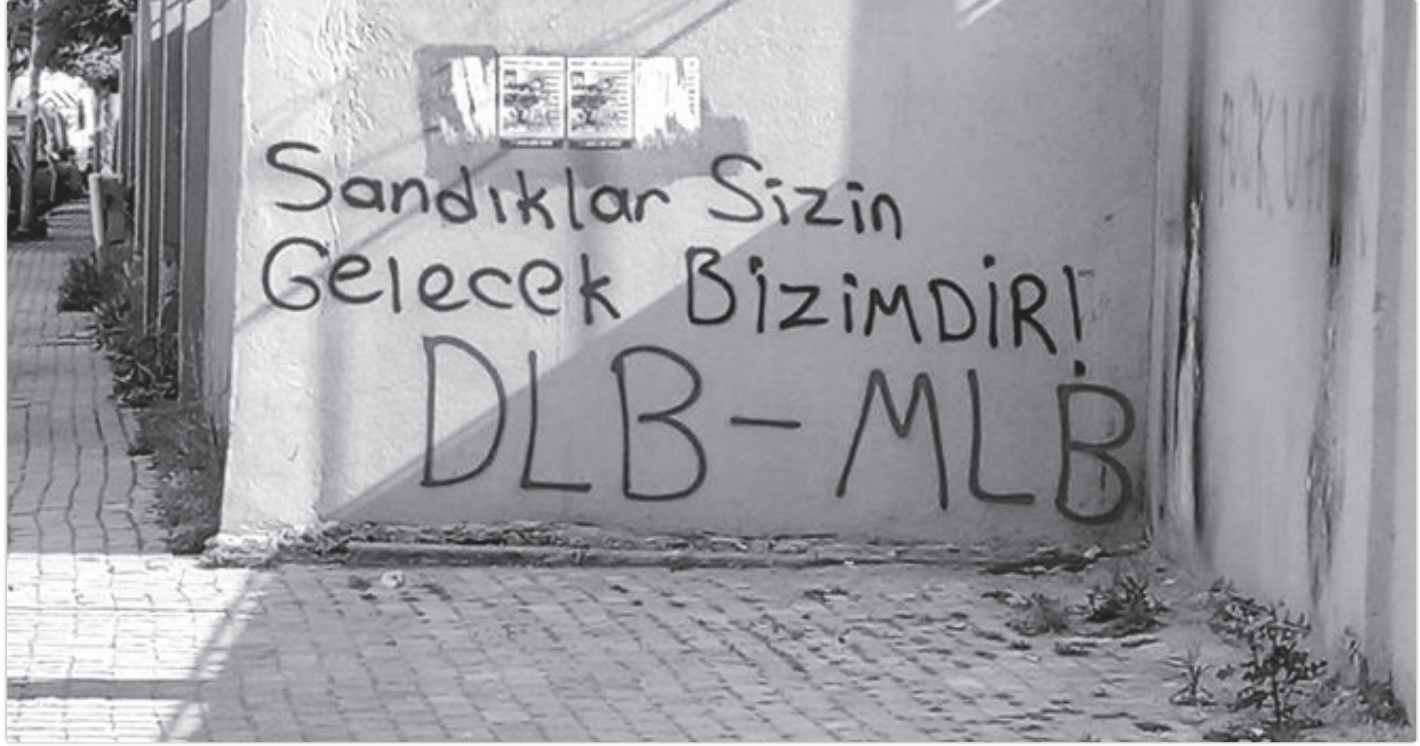
Gerçekçiyiz; bu düzen çocuk işçilerin kanları üzerinden yükseliyor. Türkiye’de eğitim göremeyen ve sayıları 2 milyonu aşmış çocuk işçi var. Ve bunların büyük bir çoğunluğu kayıt dışı, denetimsiz yerlerde çalıştırılıyor.

Gerçekçiyiz; bu düzen bizlere bir gelecek vaat etmiyor. Zaten geleceğimiz sınav şıklarına sığdırılmaya çalışılıyor. O da yetmezmiş gibi her sene sınav sistemi değişiyor (YGS, LYS, TEOG, YKS), belirsizlik içinde kalıyoruz. Üniversiteyi kazansak dahi bu kez de mezun olduktan sonra işsizlikle yüz yüzeyiz. Her sene atanamayan ve iş bulamadığı için de intihar eden onlarca öğretmen adayı ve çıkarılan KHK’lar ile ihraç edilen yüz binlerce kamu emekçisi gerçeği var bu ülkede.

Gerçekçiyiz; eğitimin içeriği boşaltılıyor. Müfredattan evrim konusu çıkarılırken müfredatın içeriği bilimsellikten uzak, dinsel öğelerle dolduruluyor.

Gerçekçiyiz; çocuk yaşta evliliğin önü açılıyor, yasalarla meşrulaştırılıyor. Dünya üzerinde 700 milyon üzerinde kız çocuğu evlendirilirken, Türkiye çocuk yaşta evlilikte ilk sıralardaki yerini koruyor.

Gerçekçiyiz; bu düzende küçük bir azınlık kasalarını doldurup daha da zenginleşirken, büyük emekçi yığınlar daha

da fakirleşiyor. Bugün Türkiye’de açlık sınırı 1.698, yoksulluk sınırı ise 5.872 TL. Bu verilere göre milyonlarca insan açlık sınırının dahi altında bir yaşamla yüz yüze.

Gerçekçiyiz; savaş insanlık için büyük bir felaket anlamına geliyor. Aylan bebeğin fotoğrafı hâlâ zihinlerimizde tazeliğini koruyor. Bu emperyalist savaşlarda milyonlarca insan yerinden yurdundan ayrılp başka ülkelerde mülteci konumunda

yaşamak zorunda bırakılıyor. Daha iyi bir yaşam umuduyla düştükleri göç yollarında yaşamlarını kaybediyorlar.

Ve yine gerçekçiyiz; gelecek bizim kendi ellerimizdedir. Bunu da bizlere verilen çarpık tarih derslerinden değil, kendi tarihimizden öğrenerek söylüyoruz. Tarihi sultanlar, padişahlar, başkanlar değil, milyonlarca ezilen ve sömürülen işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler yapıyor.

Tüm bu gerçekler gözümüzün önünde dururken bizlere bu dünyayı değiştir-

menin imkansız olduğunu söylüyorlar. Ancak bizler tıpkı Che gibi, Deniz gibi, Mahir gibi, İbo gibi imkansızı istiyoruz! Bizleri kurtaracak olanın ne sahte seçim vaatleri ne her gün değişen sınav sistemi, ne de her geçen gün içeriği boşaltılan eğitim sistemi olmadığını, imkansız denilen başka bir dünya uğruna girişeceğimiz mücadele olduğunu biliyoruz. Sen de “gerçekçi ol”; bu pisliği devrim temizler!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Sermaye düzeni sömürü çarklarına daha fazla alan açmak için meslek liselerine yoğunlaşmış bulunuyor. Fakat bunu bizim iyiliğimizi düşündükleri için yapıyorlarmış gibi sunmayı ihmal etmiyorlar. Sermaye sınıfı ve onun adına ülkeyi yöneten AKP hükümeti gerçeklerin üzerine sürekli örtmeye çalışıyorlar. Başta patronlar, hükümet yöneticileri ve MEB olmak üzere tüm düzen temsilcileri, biz gençlere dayatılan geleceksizliği yandaş medya üzerinden yaptıkları yoğun propaganda ve güzellmeler ile birer fırsat-kazanım olarak sunuyorlar. Bilmeliyiz ki burjuvazi kendi sınıfının devamlılığını sağlamak ve gücünü kalıcı kılmak için her daim kirli çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan bir asalaklar takımındır.

Patronlar meslek liselileri ve meslek yüksek okulu öğrencilerini kendileri için

Meslek liseli öğrenciler ya da fiilen meslek liseli işçiler

nitelikli ucuz işçi olarak görüyor, stajyerlik adı altında genç bedenlerin eğitim hakkını gasp ediyorlar. Resmiyette öğrenci olan biz gençlere atölyelerin, fabrikaların yolunu gösteriyorlar. Bununla da bitmiyor. Çırak ve aday çıracılık kılıfıyla çocuk işçilik yaşını daha da düşürüyor ve böylelikle çocuk işçiliğine yasal bir kılıf giydireyorlar.

Esasında meslek lisesi öğrencileri fiilen bugünün meslek liseli işçileridir. Okullarında gördükleri dersler niteliksiz ve kısıtlı bir zaman aralığına sığdırılmıştır. Patronlar meslek liseleri ve meslek yüksek okulları üzerinden hem bugün-

nün hem de geleceğin uysal işçi sınıfını yaratmak istiyorlar. Biliyorlar ki nitelikli eğitimden yoksun nesiller sistemin yalanlarıyla kandırılmaya, yönlendirilmeye daha elverişli hale geliyorlar. Burjuvazi bunun farkında ve bu nedenle eğitim hakkımıza saldırıyor. Durum böyleyken öğrencilikten bahsetmek abestir. Maalesef bu gerçeklikler çocuk işçiliğin okul sıralarına taşındığının belirgin bir göstergesidir.

Peki, sömürü çarklarını ve bu adaletsizliği nasıl sonlandırabiliriz?

Şüphesiz ki bilinçli ve örgütlü bir mücadele yürütülmeden boynumuza ge-

çirilen zincirlerden kurtulamayız. Bizim için iki seçenek vardır. Birincisi, geleceğimiz için örgütlü mücadele etmektir. Mücadele ediyorsak birliğimizden gelen gücümüz ve insanca yaşamak için umudumuz vardır. İkinci seçenek ise bu bozuk düzene teslim olmak ve boyun eğmektir. Bu da kölelik koşulları içerisinde ağır sömürü altında, güvencesiz bir yaşama mahkûm olmak anlamına gelir.

Meslek liseli kardeşim, yalanlara kanma! Düşünerek, sorgulayarak, okuyup araştırarak sen de asıl gerçekleri fark edebilirsin. Kendilerini insan, bizleri birer araç-gereç olarak gören düzenin sahiplerine, patronlar sınıfına karşı örgütlenelim ve haykırılım haklılığımızı!

Geleceğimiz için, insanca yaşamak için birlik olalım ve boğalım sıkılı yumruklarımızın avuçlarında karanlığı...

KÇB'den direnişçi emekçilerle dayanışma etkinliği

Kamu Çalışanları Birliği (KÇB), KHK saldırlarıyla ihraç edilen ve işlerine geri dönebilmek için başlattıkları direnişi 5 mevsimdir sürdüren kamu emekçileriyle dayanışma amacıyla 3 Haziran günü etkinlik düzenledi.

Taksim'deki Divriği Kültür Derneği'nde gerçekleştirilen etkinlik, yıldönümü vesilesiyle Haziran Direnişi'nde katledilenler; Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif anılarak devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başlatıldı.

KÇB TEMSİLCİSİ: İHRAÇ SALDIRISINA KARŞI UYARMIŞTIK

15 Temmuz'un ardından kamudaki ileri birikimi tasfiye etmek isteyen AKP iktidarının ihraç saldırılarını devreye soktuğunu ifade eden KÇB temsilcisi darbe girişiminin ardından başlayan gözaltı ve tutuklama furçasına sendikaların sessiz kaldığını, yandaş sendikaların ise onayladığını ifade etti.

Muhafif kamu emekçilerinin, "ihraç saldırıları bizi teğet geçer" anlayışı taşıdığını belirten KÇB temsilcisi, kendilerinin başından beri bu tehlikeye karşı emekçileri uyardıklarını ancak KESK'in saldırı karşısında atıl kaldığını ifade etti. "Kamu emekçileri bu saldırıyı göğüsleyebilirdi" diyen KÇB sözcüsü, sendikaların direnişleri sahiplenmemesi nedeniyle bunun başarısız olduğunu vurguladı. Bu saldırıların son bulacağı beklentisinin bir yanılsama olduğunu söyleyen KÇB temsilcisi ekonomik krizin yansımalarının da yine emekçileri vuracağına dikkat çekti.

"YARINLAR BİZİM, BİZ KAZANACAĞIZ!"

Emekçilerin bin bir zorlukla direnişi sürdürdüklerini belirten KÇB temsilcisi, ortaya çıkabilecek toplumsal mücadele dinamiğini kapsayabilmek için bugün kamu emekçilerinin sürdürdüğü direnişi sahiplenmek, işyerlerine taşımak ve büyütme gerektiğini söyledi.

Seçim sürecine ve 2 Haziran'da Bakırköy'de direnişçilere yönelik gözaltı saldırısına da değinilen konuşmada, düzen partilerinin sahte vaatler ortaya attığı Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda kamu emekçilerinin direnişi bu sahte vaatleri çürüttüğü için saldırının yaşandığı dile

getirildi.

Direnişlerle dayanışmanın önemine tekrar vurgu yapan KÇB temsilcisi; "Yarınlar bizim, yarınları biz kazanacağız" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

"İHRAÇLAR SERMAYENİN SINIFSAK SALDIRISI"

Kadıköy direnişçilerinden Özgür Karadağ geçmişin mücadele deneyimlerine rağmen ihraç saldırıları karşısında bir örgütsüzlükle karşılaştıklarını söyledi, ihraçların sermayenin bir saldırısı olduğunu bilince çıkarmak ve mücadeleyi de bu ekseninde yürütmek gerektiğini belirtti. Karadağ "KESK bugün mücadeleyi sınıfsal olarak ele alsaydı 5 bin üyesi ihraç edilmezdi" dedi.

"EMEKÇİLER ÖRGÜTLENMELİ"

Direnişçi emekçilerden Hüseyin Demir ihraç saldırılarıyla birlikte sessiz, istenen her şeye tamam diyen, her koşulda çalışmayı kabul edecek emekçi profili yaratılmak istendiğini ifade etti, hayata geçirilen performans sisteminin de bu-

nun bir parçası olduğunu belirtti. Yüksel ve diğer kentlerdeki direnişlerin yanı sıra kendi direnişlerinin bir bütün olduğunu söyleyen Demir, AKP'den sonra başka bir parti gelse onun da örgütsüzleştirme saldırısını sürdüreceğini vurguladı. Emekçilerin örgütsüz olduğu yerde iktidarların istediği gibi atılabileceğini söyleyen Demir, seçimlere de bu mantıkla yaklaşmak gerektiğini ifade etti.

AKKIN: AKP GİDECEK BİZ KALACAĞIZ

2 Haziran'da Bakırköy'deki polis saldırısıyla gözaltına alınan direnişçilerden Fatma Akkın yaşadıkları süreci anlattı ve "Faşizme asla boyun eğmeyeceğiz, asla geri çekilmeyeceğiz. İşimize geri dönmeye kadar onur mücadelesini sürdüreceğiz. AKP gidecek biz kalacağız" dedi.

SEVİNÇTEKİN: DİRENİŞ ALANLARI UMUT VERİYOR

Direnişçi emekçilerden Muhammet Sevinçtekin samimi olan insanların verdiği destek ile direniş iradesinin sürdüğünü, KESK'in kendilerini yalnız bıraktığını

ifade etti. Kamu emekçilerinin siyasal ayrımlardan kaynaklı bir araya gelememesinin direnişin seyrini de olumsuz etkilediğini söyleyen Sevinçtekin, tabanda genel olarak bir rahatsızlık olduğunu, ancak bugün için işten atılma vb. kaygılardan dolayı harekete geçilemediğini söyleyerek "Yarın bu durum değişecek" dedi.

BDSP'Lİ METAL İŞÇİSİ: DÜZEN DİRENİŞTEN KORKUYOR

2 Haziran'da Bakırköy'deki saldırıda gözaltına alınan BDSP'li metal işçisi, polislerin etrafını sardığı kamu emekçilerini yalnızlaştırmak istemesine karşı durmak için emekçilerin yanında yer aldıklarını anlattı. Düzenin, kamu emekçilerinin direnişinden ve onların yanında olan devrimcilerden duyduğu korkuya dikkat çeken BDSP'li işçi, gözaltına alınan DGB'li ile birlikte kendisinin daha vahşi bir saldırıyla karşılaştıklarını aktardı ve 'Düzen karşı devrim' mücadelesini büyütme çağrısı yaptı.

"YENİ SALDIRILARA KARŞI DİRENİŞ SAHİP ÇIKILMALI"

Tüm Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Adem Erdem, tabandan bir basınla direnişlerin başladığına değinerek, direniş üzerine dar grupçu yaklaşımlara ve KESK yöneticilerinin direnişi sahiplenmemesine tepki gösterdi.

İstanbul'da KESK'e bağlı 196 sendika yöneticisi olduğunu, direnişle ilgili ulaşmak istediklerinde bu yöneticilere ulaşamadıklarını söyleyen Erdem, güçlü bir şekilde direnişe sahip çıkmanın önemli olduğunu vurguladı.

Direnişçi kamu emekçilerine polis saldırısı

KHK ile ihraç edilmelerinin ardından İstanbul'da direnişlerini sürdüren kamu emekçileri polis saldırısına uğradı. Emekçilerin eyleminin seçim bahanesiyle 24 Haziran'a dek yasaklandığı öğrenildi.

2 Haziran günü Kadıköy'de eylem yapan emekçiler polisin saldırı tehdidiyle karşılaşmalarına karşın eylemlerini sürdürürken Bakırköy'de polis saldırısı gerçekleşti. Yüzün üzerinde polis tara-

findan saldırıya uğrayan emekçiler ve destekçileri bir BDSP'li ve bir DGB'liyle birlikte işkenceyle gözaltına alındı. Saldırının ardından oturma eylemini devam ettiren diğer direnişçilere bir kez daha saldırı gerçekleşti. İki saldırıda gözaltına alınan toplam 26 kişi akşam saatlerinde serbest bırakıldı. Gözaltından çıkarılanlarla birlikte Bakırköy'de yapılan açıklamayla bekleyiş sonlandırıldı.

4 Haziran günü de Bakırköy'de sal-

dırılar sürdü ve 14 kişi gözaltına alındı. Kadıköy'de gerçekleşen saldırıda ise 7 kişi gözaltına alındı.

6 Haziran günü Kadıköy'de bir kez daha polis saldırısı gerçekleşti ve 3 direnişçi gözaltına alındı. Polisin ablukaya aldığı Bakırköy'de yapılmak istenen basın açıklaması da engellendi. Gözaltına alınan emekçiler gece serbest bırakıldı.

4 Haziran'da gözaltına alınanlar da 6 Haziran'da serbest bırakıldı.

Kamu emekçilerinin direnişi saldırı altında:

KESK ya ileri çıkacak ya daha da dibe vuracak!

İstanbul'da 68 haftadır süren kamu emekçilerinin direnişi seçimin yaklaşmasıyla birlikte daha yoğun saldırılarla karşı karşıya kalmaya başladı. Gerici iktidar ve ittifak kurduğu partilerin şikayetleri gerekçe gösterilerek direnişlere ve KESK'in, direnişlerin sürdüğü alanlarda eylemlerine kaymakamlık tarafından yasak getirildiği gerekçesiyle saldırılar yoğunlaştı. Cumartesi ve Pazartesi günü estirilen devlet terörü bu saldırıların en somut biçimi oldu.

Bizler biliyoruz ki; bu saldırılar seçimler vesilesiyle gündeme gelmemiştir. Bir yanda yalan ve sahte vaatlerle geniş yığınları kandırmaya çalışan AKP iktidarı ve düzen partileri; diğer yanda ise gerçekleri, keyfi uygulamaları ve emekçilere dönük her saldırıyı teşhir eden ve bunlara karşı gerçek ve kalıcı çözümün direnmekten geçtiğini anlatan direnişçiler...

Farklı kentlerdeki direnişler kamu alanındaki saldırıları bir nebze olsun dizginleyen bir işlev gördüğü için bu durum düzenin dümenindekileri uzun süredir rahatsız ediyordu. Seçimleri saldırılarını arttırmanın fırsatına çeviren düzen güçleri bu vesileyle, her türlü baskı ve saldırıya göğüs gererek direnme iradesi gösteren emekçileri bir kere daha yıldırma dönük adımlar atmaya başladılar. Direnişçi kamu emekçileri, saldırılar karşısındaki tutumlarıyla, bunun kolay olmadığını, olmayacağını düzen güçlerine bir kere daha göstermiş oldular.

KHK'LAR GİDECEK...

İstanbul'da direnen kamu emekçileri, sendikalarının direnişler karşısındaki geri tutumlarına rağmen mücadelelerini 68. haftaya kadar getirdiler. Her türlü zorluğu büyük ölçüde kendileri aşmak zorunda kaldılar. Saldırıların yaşandığı günlerde KESK ve bağlı sendikaların tutumu da bunun önemli bir göstergesi oldu. Sınırlı sayıda KESK üyesi duyarlı emekçinin desteği olmasa direnişçi kamu emekçileri çok daha zor şartlar altında mücadelelerini sürdürmek zorunda kalacaklardı.

KESK ve bağlı sendikalar mevcut tutumlarını sürdürmeleri halinde bu sürecin kaybedeni olacaklardır. Kazananı ise KHK'lara ve keyfi uygulamalara karşı direnme iradesi gösteren kamu emekçileri olacaktır. KHK'larla kurulan düzen er

geç yerle bir olacaktır. Bunun onurunu taşıyanların başında sendikalarına ve her türlü saldırıya rağmen direnme iradesi koyan kamu emekçileri ve onlarla yan yana olan dostları olacaktır.

ŞUBELER PLATFORMU YA İLERİ ÇIKACAK YA DA DAHA DİBE VURACAK...

KESK İstanbul Şubeler Platformu, direnişler konusunda şimdiye kadar samimi bir dayanışma göstermemiştir. Hatta direnişleri bitirmek için çeşitli girişimlerde bulunmuştur. Bu girişimler devrimci-ilerici kamu emekçileri tarafından her seferinde boşa düşürülmüştür. Direnişlere dönük saldırıyı da bu girişimleri için dayanağa dönüştürmek gibi bir dert içine düşerlerse eğer daha gerileyecekleri açıkça ortadadır.

Direnin sürdüğü 68 haftadır KESK İstanbul Şubeler Platformu, 'dostlar bizi çarşıda görsün' çerçevesindeki bazı adımlar dışında hiçbir destek sunmamıştır.

KESK İstanbul Şubeler Platformu'na bağlı 28 şube bulunmaktadır. Her şubenin 7 yöneticisi bulunmaktadır. Direnişlere yönetimler düzeyinde dahi destek verilmediği için ziyaretleri dahi sınırlı katılımlarla gerçekleşmiştir. Saldırıların gerçekleştiği günlerde bu durum hepten içler acısıdır.

Direniler karşısındaki dar grupçu, gerici tutumları KESK İstanbul Şubeler Platformu'nu çürüme ve tükenme içine itmektedir. Yönetime aday olanlar ve yönetime gelenler, mücadeleye öncü-

lük yapmakla yükümlüdür; üyelerden her zaman daha önde ve üyeleri de ileri çeken bir tutum içinde olmalıdır. Bütün zorluklara göğüs germeli ve bunun bedelini ödemeyi göze almalıdırlar. Fakat bu anlayış ve yaklaşımdan yoksun oldukları için ileri çıkan direnişçileri ve direnişleri sorun olarak görmektedirler.

Son saldırı KESK İstanbul Şubeler Platformu'nu zorunlu bir tercihle karşı karşıya bırakmıştır: Ya KESK'i de kapsayan eylem yasaklarına boyun eğecekler ya da direnişçilerin iradesini samimi bir sahiplenmeye konu ederek mücadeleyi kitleleştirme ve güçlendirme yolunu seçeceklerdir.

Birincisini seçmeleri halinde devletin her türlü keyfi baskı ve dayatmalarına daha fazla boyun eğeceklerdir. Ankara Şubeler Platformu'nun kapalı kapılar dışına çıkamayan, polisten izin alamadıkları durumda basın açıklaması dahi yapamayan durumuna düşeceklerdir.

DİRENİŞ İRADESİ GÜÇLENDİRİLMELİDİR

KESK İstanbul Şubeler Platformu direnişler üzerinden hayata geçirilen saldırıları doğru okumalıdır. Bu saldırı sokakta hakkını arayan, demokratik haklarını kullanan bütün emekçilerin sesini kesmeye dönük bir saldırıdır. Direniş alanları sahiplenilmezse ardı sıra başka dayatmalar ve keyfi yasaklar gündeme gelecektir. Ankara'da yaşanan tam da bu olmuştur.

Bu gerçekliği görmek için müneccim olmaya gerek yok. Ne sandıklar ne de devletle bürokratik temaslar çözüm ge-

tirebilir. Çözüm fiili meşru olanı sahiplenmek ve güçlendirmekten geçiyor. Bunun için her türlü geri kaygıyı, kişisel ve grupsal tutumları bir kenara bırakmak mücadeleye kenetlenmek gerekiyor.

KESK İstanbul Kadın Meclisi de çeşitli gündemlerle bir araya geliyor. KESK İstanbul Kadın Meclisi, KESK dışındaki birçok direnişe destek veriyor, yanlarında oluyor. Sınıf dayanışması adına bu anlamlı ve önemlidir. Aynı çabayı ve iradeyi aynı sendikaya üye oldukları direnişçiler için de vermelidirler. Yapılması gereken direniş alanlarını ne pahasına olursa olsun sahiplenmek ve kadın direnişçiler başta olmak üzere bütün direnişçilerle eylemli dayanışmayı büyütme olmalıdır. Bu adımları atmaları samimiyetlerinin bir ölçütü olacaktır.

Son olarak devrimci, ilerici kamu emekçilerine çağrımız olacaktır. Bugüne kadar direnişlere en anlamlı destek, samimi mücadeleci kamu emekçilerinden gelmiştir. Bu desteklerin önemli bir kısmı da bireysel destek biçiminde olmuştur.

Şimdi bu destekleri arttırma, direniş alanlarını daha fazla sahiplenme zamanıdır. Direnişlere sunulan destekleri bireysel olmaktan çıkarıp ulaşılabilen bütün kamu emekçileriyle ortaklaştırma zamanıdır. KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun mücadeleci, samimi tutum sergilememesi ve adımlar atmaması halinde, direnişlere destek veren bütün kamu emekçileriyle bir araya gelerek daha güçlü dayanışma ve mücadele örgütlenme zamanıdır.

Pentagon'un rakamları gerçekliğin altında kaldı

"ABD bir savaş suçlusudur!" sloganı, kim bilir kaç savaş sürecinde kaç savaş sonrasında yükseltilmiştir tüm dünyada. Yeri geliyor öyle bir noktaya varıyor ki suçluluklarını hafifletmek amacıyla yaptıkları açıklama ele veriyor emperyalist canileri. Rakamları elbette olduğundan daha az vermeyi, yaşananları daha üstü örtük halde sunmayı ihmal etmeseler bile...

ABD Savunma Bakanlığı 2017'nin Ortadoğu'daki savaş ve saldırganlık tablosunu açıkladı. Pentagon'dan yapılan açıklama Washington'da bir gerginliğe neden oldu. Pentagon'un raporuna göre, 2017 yılında Trump yönetiminin Suriye ve Irak başta olmak üzere Ortadoğu'ya dönük saldırılarının sonucunda 499 sivil yaşamını yitirmiş, 169 kişi de yaralanmış bulunuyor.

Irak ve Suriye'ye ABD'nin gerçekleştirdiği saldırı sayısı 39 bin 577 olarak ifade ediliyor. Afganistan'a 4 bin 361 saldırı olduğu, Yemen ve Somali gibi ülkelere de saldırılar gerçekleştiği belirtiliyor. Bu operasyonlar raporun devamındaki açıklamalarda normalleştirilmeye çalışılıyor. Bu sivilin, IŞİD'e, Taliban'a dönük operasyonlar sırasında yaşamını yitirdiği vurgulanıyor. Yapılan açıklamada, "ABD güçlerinin tüm çabalarına rağmen, yaşanan can kayıpları çok üzücü. Öte yandan bu operasyonların kaçınılmaz bir sonucudur" denilerek, suça gerekçe oluşturuluyor.

Bağımsız araştırma-inceleme komisyonlarının; yerel ve uluslararası haber portallarının açıkladığı verilere göre rapor gerçeklerin çok çok altında rakam-

larla hazırlanmış. 2017 Ocak'ından 2018 Nisan ayına kadar açıklanan inceleme sonuçlarına göre ise tablo şöyle: 2017 Ocak ayının sonucunda 199 olan ölen sivil sayısı, Ocak 2018'e gelindiğinde 841'e ulaşmış. Nisan 2018'de sayının 892 olduğu açıklanıyor. "Airways" isimli internet sitesi 2017'yi ABD operasyonları açısından en kanlı yıl olarak nitelemiştir.

Geçen yıldan akılda kalan ve ölüm sayısının yüksek olduğu birkaç olay gerçekle ilgili bir fikir veriyor aslında. Halep'in Cina köyünde cami bölgesine düzenlenen hava saldırısı sonucu aralarında çocukların ve kadınların da olduğu 58 kişi hayatını kaybetti. Musul'un batısında bulunan bir IŞİD keskin nişancısını hedef alarak fırlatılan füze, 230 sivilin son nefesi oldu. Yemen'de El Kaide'ye ait olduğu iddia edilerek baskın düzenlenen binada 30 sivil yaşamını yitirdi.

Rakamların büyümesi dahi yaşananların gerçekliğini göstermeye yetmez. Emperyalistler Ortadoğu'ya sızma için önce IŞİD'leri, Talibanlar'ı, El Kaideler'i

yaratıyorlar. Veya ortaya çıkan böylesi örgütleri destekliyorlar. Sonra da kurta- rıcı olarak çıkıyorlar halkların karşısına. Operasyonlarla, savaşlarla Ortadoğu'yu temizlemeye talip oluyorlar. Ama emperyalistlerin kendi arasındaki çekişmeler öne çıkıyor. Kimin nereye hakim olacağına gerilimleri kendini gösteriyor. Bunların hepsinin sonucunu Suriye'de, Irak'ta, Afganistan'da, Yemen'de, Somali'de ve daha nice ülkede emperyalistlerin savaşlarının gölgesinde yaşamak zorunda kalan insanlar yaşıyor. Kimi ölüyor, kimi yaralanıyor, kimi kayıp listelerine geçiyor, kimi tecavüzlere uğruyor, kimi topraklarını terk etmek zorunda kalıyor...

Pentagon'un raporunun gücü gerçekleri göstermeye yetmez. Neticede tahtında oturdukları yağmacı, katliamcı düzene ayna tutup bununla yüzleşmek gibi bir niyetleri yoktur. Yaptıkları açıklamalarla, büyük katliamlarının üstünü örtetek yanılısama rakamlarını bilgi kirliliği denizinde yüzdürmek istemektedirler o kadar.

İsrail'in saldırıları sürüyor

"Ateşkes için anlaşma" iddialarına karşılık saldırılarına devam edeceğini açıklayan İsrail 2 Haziran gecesi de Gazze'ye füze saldırıları düzenledi.

Savaş uçakları gece saatlerinde Gazze'de pek çok noktayı füzelerle hedef aldı. İsrail ordusundan yapılan açıklamada, Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin Kassam Tugayları'na ait mevzilerin vurulduğu öne sürüldü. Saldırıya bahane olarak "Gazze'den 2 havan topunun İsrail'e atıldığı" iddiası ortaya atıldı.

İsrail tarafında sirenler çaldığı ifade edilirken füze savunma sistemi Demir Kubbe'nin devreye girdiği kaydedildi.

Filistinli kaynaklar saldırılarda ölen ya da yaralanan olmadığını kaydetti.

Öte yandan Filistin Sağlık Bakanlığı "Büyük Dönüş Yürüyüşü" çerçevesinde yapılan eylemler sonucunda 30 yaşındaki Muhammed Naim Hama-de'nin hayatını kaybettiğini duyurdu. Gazze'de 120 kişinin katledildiğini açıklayan bakanlık, yaralı sayısının 13 bini aştığını belirtti.

FİLİSTİN "DİRENİŞ CEPHESİ"NDEN BİLDİRİ

Filistin'de "direnış cephesi"nde yer alan örgütler bildiri yayınlayarak işgalci İsrail rejiminin kuralları tek başına belirlediği günlerin geride kaldığını vurguladı.

Ortak bildiri de, Filistin halkına saldırmaması yönünde işgalci rejime uyarıda bulunulurken, saldırıya saldırıyla karşılık verileceği belirtildi.

İşgal güçlerinin saldırısına karşılık vermeye hazır olduklarının altını çizen "direnış cephesi", uygun zaman ve yerde misillemede bulunacaklarını bildirdi.

FHKC'nin askeri kanadı Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları'nın da aralarında yer aldığı, bildiriye imzalayan örgütler şöyle:

Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları, İzzeddin El-Kassam Tugayları, Kudüs Müfrezeleri, Nasır Salahuddin Birlikleri, El-Mücahidin Tugayları, Nasır Salahuddin Tugayları, Milli Direniş Tugayları, El-Ensar Tugayları, Şehit Nidal El-Amudi Birliği, Şehit Abdulkadir El-Hüseyni Tugayları, Es-Saika Tugayları, El-Aksa Bekçileri, İslam'ın Kılıcı, Şehit Nebil Mesud Tugayları, Şehit Eymen Cude Tugayları

Paris'te Flormar direnişçileriyle dayanışma eylemi

Paris'te turistik öneme sahip olan Rue de Rivoli, büyük tekellerin giyim ve Yves Rocher gibi güzellik ürünlerinin satış mağazalarına yer vererek pazardan önemli pay elde ediyor. Paris Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi, bu tekellerdeki sömürüye dikkat çekmek ve Flormar işçileri ile dayanışma amacıyla 2 Haziran'da Rue de Rivoli'de bulunan Yves Rocher satış mağazası önünde eylem düzenledi.

Saat 12.00'de mağaza ve çevresine "Yves Rocher ürünlerini boykot et!",

"Flormar işçisi enternasyonal dayanışmaya çağırıyor!", "Flormar işçisi yalnız değildir!" şiarlı dövizler asıldı. Mağaza sorumlusu ve bazı çalışanların tehditleri, eylemin başlamasıyla boşa çıkarılınca sorumlu çareyi kapıları kapatmakta buldu.

Eylem boyunca Flormar işçilerinin baskıya ve sömürüye, düşük ücretlere karşı sendikalı olmak istemelerinden dolayı işten çıkarıldıkları dile getirilerek dayanışma çağrıları yapıldı. Dövizlerde yazılı "Yves Rocher ürünlerini boykot

et!", "Flormar işçisi enternasyonal dayanışmaya çağırıyor!", "Flormar işçisi yalnız değildir!", "Makyajın ardında baskı var!", "Makyajın ardında sömürü var!", "Makyaj değil direniş güzelleştirir!" sloganları haykırıldı.

Yaklaşık bir saat süren eylem yoğun ilgi gördü. Konuşmalar eşliğinde yüzlerce bildiri dağıtılarak Grup Rocher'nin kirli sicilini ifşa edildi. Dayanışma çağrılarının yükseltildiği eylemde Grup Rocher'i boykot çağrısı yapıldı.

Ürdün halkı IMF reçetelerine isyan etti!

Geçen günlerde Ürdün'de başlayan gösteriler, başkent Amman başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında devam ediyor. 40'ı aşkın kent veya kasabada sokaklara çıkan on binler ekonomik, sosyal, siyasal taleplerinin karşılanmasını istiyor. Talepleri karşılanana kadar gösterilere devam edeceklerini ilan eden Sendikalar Birliği, mücadelede kararlı görünüyor.

IMF REÇETELERİ ÇÖPE ATILSIN!

IMF güdümünde hareket eden Ürdün hükümeti, uyguladığı "kemer sıkma" politikalarıyla işçi ve emekçileri bezdirmiş durumda. Nitekim vergilere %10 civarında zam yapılması, bardağı taşıran son damla oldu. Vergi zamlarını protesto etmek için sokaklara çıkan emekçileri polis şiddetiyle yıldırmaya çalışan iktidar, gösterilerin daha da yaygınlaşmasına neden oldu.

Polis şiddetine rağmen emekçilerin eylemleri sürdürmesi, hükümeti acze düşürdü. Huzuruna çağırdığı başbakanı "istifa et" direktifi veren Ürdün kralı Abdullah, gösterileri sona erdirebileceğini sanıyordu. Ancak yanıldı. Sokaklara taşan kitleler, sadece kişilerin değil izlenen politikanın da esastan değiştirilmesini talep ettiler. Emekçiler IMF ve Dün-

ya Bankası ile (DB) yapılan anlaşmaların çöpe atılmasını istiyor.

SENDİKALAR BİRLİĞİ GENEL GREV İLAN ETTİ!

Göstericiler başbakanla sorumlu bakanların istifa etmesinin yanı sıra, vergilerin indirilmesi, başta ekmek olmak üzere temel tüketim maddelerinin sübvansede edilmesini de talep ediyor.

Eylemleri önlemekte aciz kalan ABD-İsrail işbirlikçisi Ürdün rejimi hem saldıracak hem küçük tavizler vererek

sorunu çözmeyi deniyor. Ancak bu havuç/sopa politikasına prim vermeyen emekçiler sokakları terk etmeyeceklerini ifade ediyorlar. Eylemler devam ederken Sendikalar Birliği'nin Çarşamba günü için genel grev ilan etmesi, kralı da sıkıştırılmaya başladı.

Emperyalistlerle kurduğu sıkı ilişkilerin kaçınılmaz sonucu olan IMF reçetelerinin Ürdünlü emekçiler tarafından reddedilmesi, rejimi ikileme karşı karşıya bırakıyor. Zira ne emperyalist efendilerine karşı durabiliyor ne gösterileri önlemeyi başarabiliyor. Bu ikileme sıkışan Ürdün

rejimi, içine yuvarlandığı krizden çıkış yolu arıyor. Genel grev ilanı ve emekçilerin mücadelede ortaya koyduğu kararlılık, bu gerici rejime geri adım attırmaya aday görünüyor. Emekçilerin ekonomik/sosyal talepleri kazanmaları durumunda, siyasal taleplerin karşılanması konusunda da ısrarlı olmaları bekleniyor.

Eylemlerin aynı kararlılıkla devam etmesi durumunda, Ürdün rejiminin ABD-İsrail cephesiyle geliştirdiği suç ortaklığını devam ettirmede de sıkıntılar yaşayacağı da belirtiliyor.

ABD Şengal'e "uzun süreli" konuşlanıyor

ABD İran'ı hedef göstererek bölgede konuşlandığı asker sayılarını arttırıyor.

Son olarak da 2 Haziran'da ABD'li bir askeri birlik Çil Mera ve Şengal Dağı'na yerleşmişti. Söz konusu güçler özellikle Suriye sınırına yakın Um El Diban ve Um El Ceris köylerine yakın konuşlandırıldı.

Rûdaw'ın haftalık gazetesine konuşan Ninova İl Meclisi Güvenlik Komitesi Başkanı Haşim Birifkani, söz konusu gücün bölgeye konuşlanma nedeninin "İran'ın sınırdaki hareketliliğini engellemek" olduğunu söyledi. Birifkani, ABD'li güçlerin Şengal'de iki stratejik bölgeye konuşlandığını belirterek, "Önümüzdeki günlerde de ABD'li başka bir gücün de Şengal Dağı'na konuşlanması bekleniyor" dedi.

Şengal Kaymakamı Mehma Xelil de, Şengal Dağı'nda uzun süre kalacağını söylediği ABD'li gücün bölgede "siyasi istikrarı sağlamak" için konuşlandığını iddia etmiş, "Gücün bölgede olması Şengalli göçzedelerine evlerine dön-

mesini sağlayacaktır" diye konuşmuştu.

MİNBİC'DEN ÇEKİLME KARARI

ABD ve Türkiye'nin "Suriye'de ortaklık" görüşmeleri ve "ortak yol haritası" anlaşması sonrası YPG Minbic'den çekildiklerine dair açıklama yaptı.

YPG Genel Komutanlığı tarafından yapılan yazılı açıklamada, "Minbic'in IŞİD'den temizlenmesi" çerçevesinde kendilerine 2016 yılında yapılan davete değinildi.

Açıklamada, 1 Haziran 2016'da başlayan Minbic operasyonu öncesine dair şu ifadeler kullanıldı: "Bu çağrı ve uluslararası ve Türkiye'nin de içinde yer aldığı bölgesel güçlerle anlaşmamız temelinde güçlerimiz Uluslararası Koalisyon ile birlikte Minbic halkının çağrısına yanıt vermiş, 1 Haziran 2016 tarihinde

Minbic'i özgürleştirme hamlesini başlatmıştır."

Minbic'de 15 Ağustos'ta "IŞİD'e karşı zafer" ilan edildiği ve 16 Kasım 2016'da bölgenin Minbic Askeri Meclisi'ne teslim edildiği ifade edilen açıklamada, askeri meclisin eğitimi dolayısıyla bir grup YPG komutanının da Minbic'de kaldığı ifade edildi.

"Minbic Askeri Meclisi kendi eğitimlerini yönetecek duruma gelmiştir, bu nedenle YPG Genel Komutanlığı askeri danışma grubunu Minbic'den çekme kararı almıştır" ifadeleriyle devam eden açıklama, gerekli görüldüğü takdirde Minbic halkının çağrısına yanıt verileceği ifadeleriyle son buldu.

ABD VE İRAK'TAN AÇIKLAMA

AKP iktidarı 24 Haziran seçimleri

öncesinde "Kandil'e operasyon" demagojisini bir kez daha devreye soktu. Sermaye devleti Irak'ta konuşlandığı askeri birliklerini son dönemde yoğunlaştırırken, AKP şefleri ise Kandil'e saldırı söylemlerini sıklaştırdı.

Öte yandan ABD ve Irak'tan konuyla ilgili yapılan açıklamalarda "Irak'ın egemenliği" üzerine vurgular yer aldı.

ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyondan Amerikalı Albay Thomas Veale "Türkiye'nin Irak'taki varlığını arttırması" konusunda sorulan bir soruya "Irak'ta herhangi bir ülkenin operasyonları, Irak'ın egemen hükümetinin izniyle ve yakın koordinasyonu olur. Başbakan İbadi de bunu defalarca ortaya koydu" yanıtını verdi.

Irak Başbakanı Haydar İbadi de "Kandil'e operasyon" iddiasına dair "Irak'ın egemenliği çiğnenmemeli" vurgusu yaparak "Irak'ın egemenliğinin herhangi bir şekilde ihlalini kabul etmeyeceğiz" dedi.

“Proleter sanatın en büyük temsilcisi”*

G. Umut

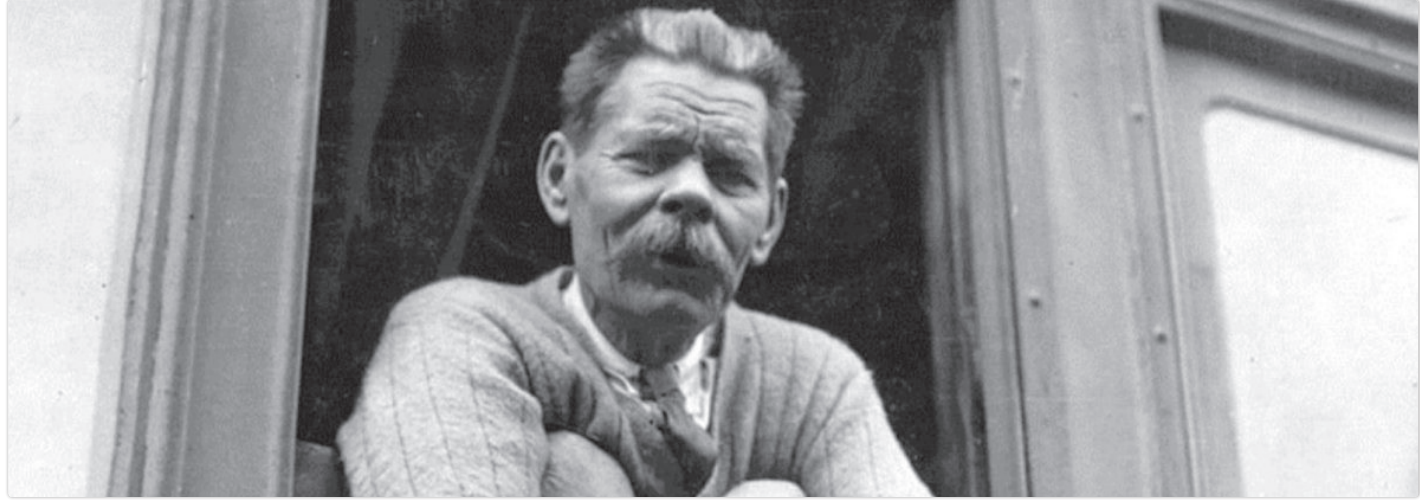
Aleksey Maksimoviç Peşkov, yani bildiğimiz adıyla Maksim Gorki 1928 yılında yaptığı bir konuşmasında şöyle seslenir: “Arkadaşlar bugün bana mutlu bir insan diyorlar. Bu doğru, önünüzde gerçekten mutlu bir insan görüyorsunuz, en güzel düşleri, en güzel umutları gerçekleştirmiş bir insan.” Gorki’nin mutluluğunun gerisinde içerisinde yaşadığı toplumsal düzen yer almaktadır. Rusya’da sosyalizmin inşasına ve yeni insanın başarılarına tanıklık etmiş, parçası olmuştur zira. Gorki eserlerinin birçoğunda Rusya’da devrim öncesi ve sonrasındaki yaşamı aktarır.

Lenin “proleter sanatının en büyük temsilcisi” der Gorki için. Sovyetler Birliği’nin ilk Halk Eğitim Komiseri Lunaçarski de: “Proletarya felsefi ve siyasi açıdan kendi bilimine nasıl Marks, Engels ve Lenin’in yapıtlarıyla ulaşmışsa, sanatsal açıdan da Gorki’nin yapıtlarıyla bilince ulaşmıştır” demektedir.

İşçi sınıfının yazarıdır Gorki, sosyalist gerçekçiliğin kurucularından biridir. Kapitalizmin gelişmesi ile birlikte gelişen işçi sınıfı aynı zamanda edebiyat eserlerinde de yerini alır. Ve bu sınıfı temsil etme görevi Gorki’nin olur...

GORKİ’NİN HAYATI

“Gorki”nin anlamı acı demektir. Adını yaşamından almıştır Gorki. Nijni Novgorod’da doğmuştur. Babası bir mobilya işçisidir. Dört yaşında babasını kaybeder, dedesi ve büyükannesinin yanında yaşar. Babasının ölümünden sonra yolculuk sırasında kardeşi Maksim yolda ölür. Dedesi çok serttir, ancak Gorki gördüğü şiddete rağmen bu adama hayranlık da besler. Çocukluğundan hatırladığı şeyler vahşet ve bencilliktir. Büyükannesi ise Gorki’nin üzerindeki tüm iyi yanların gelişmesinde pay sahibidir. Gorki kendi yaşamını anlatır üçleme halinde: “Çocukluğum”, “Benim Üniversiteyerim”, “Ekmeğimi Kazanırken.” Bu eserler vahşet tabloları ile doludur. Gorki okula başladığı dönemde çiçek hastası olur. Kabuslar görmeye başlar ve bir gün sırf bir kabustan dolayı camdan atlar. Gorki tekrar yürümeye başladığında üvey babası ve onun annesinin evine yollanır. Sonrasında annesinin üvey babası tarafından dövülüşü sırasında ona bıçak fırlatır ve yine dayak yer. Bu sefer de istikamet dedesinin evidir. Gittiğinde biraz değişmiş-

tir ortam. Dedesi artık büyükannesinin ona bakacağını söyler. Gorki de büyükannesine destek çıkmak için çöplerden hurda toplamaya başlar. Mahallede kendisi gibi olan çocuklardan oluşan bir çete kurar ve güzel dostluklar edinir. Dostlukları her zaman iyi değildir ve okulda Gorki ile “kopil” diye alay ederler, kokusundan rahatsız olurlar. “Çocukluğum” adlı eserde yazdığına göre annesi öldükten sonra dedesi Gorki’ye der ki: “Madalyon değilsin ki seni boynumda taşıyıp durayım... Var git insanların arasına karış.”

Sefaletle geçen çocukluğuna rağmen insanları, hayvanları, doğayı çok sever Gorki. Babası gömülürken en çok üzüldüğü şeylerden biri mezarda canlı olan kurbagalaların da onunla birlikte gömülmesidir. Okumak en büyük tutkusudur ve çocukluğunda aynı evde oturdukları komşularından alır bu tutkusunu. Günde on dört saat çalıştığında bile okur. Turgenyev, Dickens en sevdiği yazarlardır. Çalıştığı işlerde düzenli, disiplinli, ilkelidir. Emeğe ve çalışmaya sevgisi fazladır. İçki içmez, kadınlara sarkıntılık etmez, kitap okur sadece. Manavda çalışmaktadır ve işten atılır sırf bu iyi özelliklerinden kaynaklı. Çünkü farklıdır herkesten. 19 yaşında intihar etmeye teşebbüs eder. İnsan ilişkilerinden bunalır, çıkar ve hesaplılık karşısında ezilir. Önce tabancayla göğsünü deler, kurtulur ve asit içer. İyileşir ve intiharı anlamsız bulur.

Narodnik bir devrimci olan Romas’tan devrimci düşünme ve çalışma yöntemini öğrenir. Romas iyi bir devrimcidir. Soğukkanlıdır, hazırlıklıdır, en zor şartlarda bile yakınmaz. Devrimcilğin temel özellikleri olarak aktarır bunları Gorki. Devrimciler sıradan insanlar gibi öfkelenip küfret-

mez, mücadeleye devam ederler. 1907 yılında yazdığı roman “Ana”da anlatır bu özellikleri. Romanın kahramanı bir fabrika işçisidir.

Rusya’nın birçok bölgesini yaya olarak dolaşmıştır. İlk öyküsü Tiflis’te yayınlanır ancak ününü “Küçük burjuvalar ve ayak takımı arasında” adlı oyunu ile kazanır. Etrafında hayranlar ordusu vardır ancak Gorki köylüdür, dağınık ve şaşkındır. Utanır bunca ünden ancak bu özellikler ona daha fazla ün katar. Çarlığa karşı muhalefette kararlıdır. 1905 yılında Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi’ne üye olmuş ve bolşeviklerle hareket etmiştir. Çünkü kişiliği kaypaklığa ve hesaplılığa uygun değildir, bundan kaynaklı bolşeviklere önce ekonomik yardım, ardından silah temini gibi pek çok destek sunmuştur. Bildiriler yazar, gösterilere katılır ve tutuklanır. Gorki uluslararası yazın desteği ve ülke içindeki eylemler sayesinde bırakılır.

Bolşeviklerle hareket eder, Lenin’le aralarında iyi bir dostluk vardır. Lenin’e hayranlığı her daim artar. Lenin’in ölümü ardından şunları söyler: “Tanışınca elimi sıkıca kavradı, delici gözleriyle bana baktı ve eski bir arkadaşının mizahi tonuyla: ‘Geldiğine memnun oldum. Dövüşü seviyorsun değil mi? Şey, burada büyük bir hurda olacak.’”

1906 yılında Rusya’dan ayrılarak İtalya’ya Capri Adası’na gitmiştir. 1913 yılında ise tekrar Rusya’ya geri dönmüştür. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında evi Bolşevik ofisi gibi çalışmıştır. Lenin 1910 yılında bir yazısında iki devrim dönemi arasında bir geçiş süreci olarak tanımlar ve bu süreçte yapılması gerekeni şöyle tarifler: “Kitleler arasında yeni, proleter bir kültürün yaratılması ve

yayılması. Proleter bilimin geliştirilmesi ve proleterler arasında hakiki yoldaşça ilişkilerin kurulmasıyla, sanata proleter özlem ve deneyler doğrultusunda yön verilmesi gerekir. Proleter sanat alanında gerçek bir otorite olan Maksim Gorki’nin partiye üye olmasından onur duyuyoruz.” Gorki de yanıtını partiye üye olarak verir.

1917’de çıkardığı Yeni Yaşam adlı gazetede Kamenev ve Zinovyev’in yazılarına yer verir ve Bolşevikler tarafından halka ihanet ile itham edilir. Gorki her seferinde Lenin’e başvurur ve Lenin onun hiçbir isteğini geri çevirmez. Gorki ne tamamen Bolşeviklerin tarafından vazgeçmiştir ne de tam olarak Bolşevik olmuştur. Lenin Gorki’ye uzun mektuplar yazar ve ikna etmeye çalışır. 1921 ve 1929 yıllarını yine İtalya’da geçirir. Verem hastalığı azmıştır ve yurt dışında tedavisi için Lenin ikna etmiştir. Hem tedavi olacak hem de Sovyetler için yardım toplayacaktır. Bu yarı görev yarı sürgün yıllar sürer ve döndüğünde Lenin ölmüştür.

Sovyetler Birliği’nde yaşadığı son dönemde Gorki, yeni yaşamın düzeyine hayranlığını her seferinde ifade eder. Dönemin ideolojisi ile Gorki’nin ayrılıkları tümüyle giderilmiştir. SSCB’de Komünist Akademi tarafından 22 Ekim 1927’de “proleter yazar” ilan edilir. Lenin Madalyası verilir, SBKP Merkez Komite üyeliğine seçilir. 60. doğum günü etkinliklerle kutlanır. Doğum yeri olan Nijni Novgorod kentinin adı da 1932 yılında Gorki olarak değiştirilir. 1990 yılına kadar da adı böyle kalır.

Maksim Gorki 18 Haziran 1936’da Moskova’da yaşamını yitirdi. Ancak, proletaryanın mücadelesinde sonsuza dek yaşayacak.

Hasret, gül kokusudur şimdi...

“Unutma, unutma, sakın unutma!” Yaralı olarak bulunduğu bunları sayıklıyordu Hasan. İki gündür yaralı bir şekilde bekliyordu bir binanın bodrum katında. Kurşunun birisi göğsünden diğeri de bacağından girmişti. Son gücü ile kendini binanın içerisinde bu köşeye atmış ve sonra kendinden geçmişti.

Bir hafta önce işten yorgun argın çıkmış ve yoldaşı Sultan ile kestikleri buluşma noktasına doğru dikkatli bir şekilde ilerliyordu. İşin yorgunluğuna bir de havanın soğuğu eklenmişti. Bir an önce buluşma noktasına gitmek için acele ediyordu. Ama yine de direkt buluşacakları eve gitmeyi tercih etmedi. İki kere otobüs değiştirdikten sonra gideceği yere 30 dakikalık bir mesafede indi. Gençlerin yoğun bir şekilde oturduğu kafelerin aralarından geçerek ilerlemeye başladı. Yolun böyle geçmeyeceğini bildiğinden kendisine bir müzik ziyafeti bile verdi. Yanık sesi ile ‘bizim elin yiğitleri bol olur, öter şeyda bülbül diller lal olur’ diyerek ilerlemesini sürdürdü. Bıyıklarının yanında daha yeni uzamaya başlayan sakalları havanın soğuğu ile baş etmeye çalışıyordu. Atkısını almayı unuttuğu için kendine kızdı biraz. Ama fazla sürmedi kendisine kızması, sabah işte yaşadıklarını hatırlayınca yüzünde ufak bir tebessüm oluştu. Yanaklarındaki çukurlar adeta gözlerinin altındaki hafif kırışıklıkla birleşti. Yaklaşık 8 aydır çalışma koşulları üzerine sohbet ettiği Yiğit bugün makinenin ızgaralarını temizlerken ızgaranın arasına sıkışmıştı. Bir bacağı havada bir bacağı ızgaranın arasında kalmıştı. Hasan bir taraftan gülüyor bir taraftan yardım etmeye çalışıyordu. Pantolonunun ortası boydan boya yırtılan Yiğit ise hareket bile edemiyor sadece Hasan’a sinirleniyordu. Zar zor tek bacağını alttan iterek çıkarttı Hasan, Yiğit’i oradan.

Bu arada usta başı geldi ve Yiğit’e bağırma başladı.

- Sizin dikkatsizliğiniz yüzünden işlerimiz zamanında yetişmiyor, bir ızgarayı dahi temizlemeyi beceremiyorsunuz, sana bir şey olsa sonra fabrika sorumlu olacak, demişti ki Yiğit lafı ağzına tıkadı.

- Biz size kaç aydır makinenin burasında parça eksikliği olduğunu ve tamamlamanız gerektiğini söylüyoruz, boşluğuma denk geldi ve düştüm başıma daha kötü bir şey de gelebilirdi, bu tabii ki fabrikanın

sorumsuzluğu, en son ne zaman yapıldı bu makinenin bakımı?

Usta başı sınırlı sınırlı:

-Tamam işinize bakın, biraz da dikkatli olun, diyerek oradan uzaklaştı.

Sonra Yiğit Hasan’a dönerek

-Ya abi sen bana kaç zamandır ne anlatıyordun, de gel hele allahına kurban bir daha anlat şunları dedi.

Hasan bir taraftan bugüne kadar anlattıklarının boşa gitmediğine seviniyor, diğer taraftan da artık fabrikada bir çalışma ekibine dönecek zeminin altyapısını hazırlamaya başlıyordu. 8 aydır burada çalışmasına rağmen ara ara işçilere laf atmak ve kimi işçilerle girdiği özel sohbetler dışında bir şey yapmamıştı.

Bunları düşünerek ilerlerken ani bir refleksle dar bir ara sokağa girdi, bir süre ilerledikten sonra arkasını dönerek sokağı kontrol etti. Herhangi bir takibin olmadığından emin olduktan sonra caddeye çıkarak bir süre daha ilerledi.

Sultan iki katlı, tatlı, küçük bahçesi olan bir evde kalıyordu. Üst kat ev sahibine aitti ama ev sahibini daha görmemişti bile. Ev sahibi yazları gelir 2 ay kalır giderdi köyüne. Sultan işten yeni gelmiş, ellerini yıkadıktan sonra dışarıdan getirdiği odunlarla sobayı yakmış, üzerine de çay suyunu koymuştu. Bu arada kapı iki kere çalındı. Gelenin Hasan olduğunu düşünerek kapıyı açtı. İki yoldaş bir süredir görüşmemenin verdiği özlemle kucakladılar birbirini.

Hasan hemen sobanın başına geçerek başladı sabah fabrikada olanları anlatmaya, o kadar heyecanlı ve en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu ki Sultan adeta tiyatro izler gibi dinledi Hasan’ı. O zaman yoldaşına bir kez daha saygı duydu. Uzun zamandır devrimcilik yapmasına rağmen fabrikada yakaladığı bu olanağın bile onu bu kadar heyecandırdığını görmek Sultan’da da muazzam bir heyecan yarattı. Devrimin örgüsüne bir ilmek daha attıklarını hissetti bugün. Hasan’a bir kez daha sarıldıktan sonra birlikte yemeklerini hazırladılar. Hasan yemeğini yedikten sonra afişleri de alarak kapıya doğru yöneldi. Vedalaşırken sıkı sıkı sarıldı Sultan. Hasan bir an ‘dur sanki bir daha görmeyecekmişsin gibi sarılıyorsun’ diye takıldı. Sultan son dönemde birçok yoldaşını kaybetmenin verdiği özlemle ‘insan yoldaşının kıymetini yanındayken bilmeli, yarın ne olacağını kimse bilemez’ diyerek çıkıştı. Hasan yoldaşının böyle düşünmesine sevinerek ve hoşçakal diyerek geldiği yolu tekrar adımlamaya başladı. Afişleri montunun içine sokarak hızlı adımlarla uzaklaştı oradan.

Geçen 5 gün içerisinde Hasan, Yiğit’le daha politik sohbetler etmeye başladı. Yiğit’in arkadaşı Cem’in de içerisinde olduğu bir fabrika ekibi oluşturdu. Pazar günü Hasan’ların çalıştığı fabrikada mesai vardı. Ancak akşam afişlerin yapılması gerektiği için hasta olduğunu söyleyerek

mesaiye gitmedi Hasan. Pazar akşama kadar eski iş yerinden bir arkadaşının evinde kalan Hasan yoldaşı ile buluşma saatine kadar burada hoş bir zaman geçirdi. Akşam ezanının okunması ile evden çıkan Hasan karanlığın çökmesine yakın Zelal ile buluştu. Bir süre dolaştıktan sonra ilk afiş işçi servislerinin geçiş güzergahı olan ara bir sokağa vurdular: ‘Ekim Devrimi 100 yaşında! Yeni Ekimleri yaratacağız!’. Bir süre ilerledikten sonra ana caddeye çıkmak zorunda kaldılar. Burada da Zelal afişlerle uzak bir yerde beklerken Hasan elindeki afiş küçük ama herkesin görebildiği bir trafoya vurdu. ‘Ne seçim ne meclis, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!’ bu sırada Zelal bir kişinin telefonu ile birilerini aradığını ve Hasan’a baktığını gördü. Biraz daha yürüdükten sonra Hasan’a durumu söyledi. Hasan son iki afiş de yakınlarla vuralım çıkalım buradan dedi fakat ilk afiş vurduktan sonra mahallenin çıkışında bekleyen garip tipler gördü. Zelal’e eli ile işaret ederek binaya girmesini sağladı. Kendisi de garip gördüğü tiplerin üzerine doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bir ara gözüne bir binanın arasındaki boşluk çarptı. Duvardan atlarsam kurtulur, çıkarım bu cendereden diye düşündü. Ve boşluğa doğru koşmaya başladı, peşinden de garip tipler.

-Dur kaçma polis.

Hasan kaç el kurşun sesi geldiğini anlayamadı fakat duvardan atladığında bacağından ve göğsünden kan geldiğini gördü. Sürünerek yakınlarda bir binanın alt katına girdi ve beklemeye başladı, sonra sayıklamaya başladı:

Binanın kapıcısı Hasan’ı bulduğunda sayıklamaları duydu:

-Unutma, unutma, sakın unutma ‘Ulucanları, 19 Aralık’ı, öldürülen yoldaşlarını, katledilen halkları, Taybet anayı, Soma’yı, Greif’i, işçi sınıfının sahneye çıkacağı günü... Unutma, sakın unutma.’ Sonra bir daha ses çıkmadı Hasan’dan.

O günün sabahında Yiğit, Hasan’ın serviste olmadığını gördü. Acaba hastalığı ciddi mi? Akşam bir yanına uğrayayım diye düşünürken bir trafoda asılı duran afiş dikkatini çekti. ‘Ekim Devrimi 100 yaşında! Yeni Ekimleri yaratacağız!’ bunu Hasan abiye göstermeliyim diyerek uykuya daldı fabrikaya kadar.

**Haramilerin saltanatını
yıkacağız!**

**Sosyalizmi
kuracağız!**

BDSP